

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG
MUNKÁJUK ÜGYSZÁMA

7.

esítővel

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

kam
Szék
Leve
Tele
E-m

Alkotmánybíróságnak

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján)

1027 Budapest
Tölgyfa u. 1-3.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Ügyszám: 1047-P/2018

Érkezett: 2018 JÚN 21.

Példány: 1 Kezelőiroda:

Melléklet: 9 db 151

Tisztelt Alkotmánybíróság!

A mellékelten - **I/1. alatt** - csatolt ügyvédi meghatalmazás alapján - **felperes indítványozó** képviselőjében eljárva

törvényes határidőben - az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 27. § alapján

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztenek elő a **felperesnek** - a **alperes** ellen közigazgatási szerv jogellenes felmentése és jogkövetkezményei érvényesítése iránti perében a **Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 26. M. 1511/2015/17. sorszámú ítélete (I/2. alatt csatolva)** ellen a felperes által előterjesztett fellebbezés alapján eljáró Fővárosi Törvényszék 8. Mf. 680.489/2016/5. sorszámú ítélete és - a jogerős ítélet ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem alapján - a Kúria Mfv. II. 10.329/2017/4. sorszámú ítélete (csatolva I/4 alatt) ellen.

Az eljáró bíróságoknak az ügy érdemében hozott jogerős ítélete megsértette az indítványozó

- alapvető jogok védelmének biztosításához való jogát;
- a törvény előtti egyenlőséghez való jogát;
- az éves fizetett szabadsághoz való jogát;
- a közhivatal viseléséhez való jogát;
- a tulajdonhoz való jogát;

26.M.
05.15.16.
P.

- a pártatlan, tisztességes és időszerű tárgyaláshoz való jogát.

Indítványozó a kérelmét az Abtv. 27.§-a alapján terjeszti elő.

Indítványozó kéri, hogy Tisztelt Alkotmánybíróság az Abtv. 52. § (1b) bekezdés f) pontja alapján a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 26. M. 1511/2015/17. sorszámu ítéletét, a Fővárosi Törvényszék 8. Mf. 680.489/2016/5. sorszámu jogerős ítéletét és a Kúria ezt hatályában fenntartó Mfv. II. 10.329/2017/4. sorszámu ítéletét – a keresetet elutasító rendelkezés tekintetében - semmisítse meg.

Indítványozó kéri az első fokon eljáró Tisztelt Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságot, hogy a jogerős ítélet és a Kúria ítéletének végrehajtását – a perköltség tekintetében – az Abtv. 53. § (4) bekezdése alapján az alkotmánybírói eljárás befejezéséig felfüggeszteni szíveskedjék.

Indítványozó az alkotmányjogi panaszt az alábbiakkal indokolja:

I. A Kúria Mfv. III. 10.422/2012/6. sorszámu, 2013. június 10-én kelt ítélete

1) A Kúria a 2013. június 10-én kelt Mfv. III. 10.422/2012/6. sorszámu ítéletében (I/5 alatti irat) az alábbi döntést hozta:

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 55. Mf. 637.987/2011/6. sorszámu ítéletének azon rendelkezését, amellyel helybenhagyta a Fővárosi Munkaügyi Bíróság 15. M.5565/2008/6. sorszámu ítéletének a felperes személyi használatú szolgálati gépjármű megvonásából eredő 184.645,- Ft kára megtérítésére, a reprezentációs keret elmaradásából eredő 187.835,- Ft jutalom és a 7.728.000,- Ft végkielégítés megfizetésére irányuló kereseti kérelmét elutasító rendelkezéseit hatályában fenntartotta;

a másodfokú bíróság ítéletének a perköltségre vonatkozó rendelkezését nem érintette; egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét az első fokú bíróság ítéletére is kiterjedően hatályon kívül helyezte.

A Kúria megállapította, hogy az alperes a 2016. november 16-án kelt, a felperes vezetői megbízása visszavonására vonatkozó intézkedése és az azonos napon kelt felmentése jogellenes, a felperes közszolgálati jogviszonya az alperesnél 2007. június 2-án szűnt meg.

A Kúria a felperes további kereseti kérelmei körében az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 20.000,- Ft felülvizsgálati eljárási költséget.

2) A Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmét alaposnak minősítette és az Mf. III. 10.422/2012/6. sorszámu felülvizsgálati ítéletének indokolásában az alábbiakat fejtette ki:

a) Felperest a Területpolitikai Kormányzati Hivatal vezetőjévé a Miniszterelnöki Hivatal vezető miniszter nevezte ki, így a felperes közszolgálati jogviszonyára a 294/2004.(X.28.) Korm. rendelet (TKHr.) és az 1992. évi XXIII. törvény (Ktv.) volt irányadó.

A felperes a Ktv. 31. § (1) bekezdésében felsorolt vezetői munkakörök ellátására megbízást a Ktv. alapján és más törvény alapján sem kapott.

b) A felperes nem volt az 1997. évi LXXIX. törvény (Jt.) szerinti állami vezető, a Ktv. 73. § (4) bekezdése értelmében a MeH politikai államtitkára döntése által minősült csak a Ktv. - és nem a Jt. - szerint helyettes államtitkárnak. A Jt. 52. § (2) bekezdése alapján felperes részére a miniszterelnök biztosított helyettes államtitkári illetményt és juttatásokat, amely szintén nem jelenti, hogy felperes a Jt. alkalmazásában helyettes államtitkárnak minősült volna és ennél fogva a jogviszonya megszűnésekor a Jt. szabályait kellett volna alkalmazni. A 2006. évi LVII. törvény (Kásztv.) a Jt-t 2006. július 1-jével hatályon kívül helyezte, a felperest be kellett volna sorolni. Az alperes jogelődje azonban a Kásztv. 81. § (2) bekezdése szerinti intézkedést elmulasztotta.

c) Az alperes jogelődje 2006. november 16-án – a Ktv. 31. § (1) bekezdésére hivatkozással – a felperes hivatalvezetői megbízása visszavonásával élt, amelyre - tekintve hogy felperes a hivatalvezetői feladatokat a MeH-t vezető miniszter – TKHr. alapján történt – kinevezése, nem pedig a Ktv. 31. § (1) bekezdése szerinti vezetői megbízás alapján látta el – nem volt jogszabályi lehetősége.

Az alperes ezt követő, Ktv. 31. § (8) bekezdése szerinti eljárása (állásfelajánlás) azonos okból volt törvénytörő, mindezek miatt alperesnek nem volt jogszerű lehetősége arra, hogy a felperes közszolgálati jogviszonyát a Ktv. 17. § (2) bekezdés c) pont szerinti ok miatt (vezetői megbízás visszavonását követően a részére felajánlható, végzettségének, képzettségének megfelelő, másik vezetői vagy köztisztviselői munkakör nincs, illetve a felajánlott állást a köztisztviselő elutasítja) felmentéssel megszüntesse.

d) Téves álláspontjuk miatt helytelenül foglaltak állást a bíróságok arról is, hogy a felperesre alkalmazható volt a Ktv. 31. § (5) bekezdése (amely szerint a felajánlott állás elutasítása esetén a vezetői megbízás visszavonását a közszolgálati jogviszonyból történő felmentésnek, a felmentési idő kezdetének pedig a vezetői megbízás visszavonásának napját kell tekinteni). Mindebből következik, hogy az alperes a Ktv. 17. § (2) bekezdés c) pontja alapján jogellenesen szüntette meg felperes közszolgálati jogviszonyát és – a Ktv. 31. § (5) bekezdése alapján – jogellenesen határozta meg a felmentési idő kezdő napját is. A peradatok szerint a felmentés közlésére 2016. december 1-jén került sor, a közlést követő naptól számított 6 hónapos felmentési idő [Ktv. 18. § (1) bekezdés] figyelembe vételével a jogviszony megszűnésének időpontja – a felmentésben megállapított 2007. május 17. helyett – 2007. június 2. [Lásd indoklás 13. oldal utolsó bekezdését]

II. A megismételt első fokú eljárás

3) A hatályon kívül helyezés folytán megismételt új eljárásban a felperes módosított keresetének a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 26. M. 1511/2015/17. sorszámu ítéletével részben helyt adott.

Alperes marasztalta

szabadságmegváltás címén

58.545,- Ft

étkezési hozzájárulás címén

4.800,- Ft

üdülési hozzájárulás címén

26.199,- Ft

ruházati költségterítés címén

3.226,- Ft

tizenharmadik havi illetmény arányos része jogcímén

28.230,- Ft

ezen összegek után 2007. július 3-tól járó késedelmi kamata;

kártérítés jogcímén 90.601,- Ft
ezen összeg után 2007. március 5-től járó késedelmi kamata;

lejárt késedelmi kamat jogcímén 111.924,- Ft
egy havi végkielégítés jogcímén 644.000,- Ft
négyhavi átalány-kártérítés jogcímén 4.242.744,- Ft
összeg megfizetésében.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Ítéletében a bíróság akként rendelkezett, hogy a felek a költségeiket maguk viselik.

4) Az ítélet ellen a felperes fellebbezést terjesztett elő. A fellebbezésében felperes az alábbiakat sérelmezte:

a) Az első fokú bíróság a Legfelsőbb Bíróság 49/1999. munkaügyi elvi határozatban foglaltak figyelmen kívül hagyásával nem vette figyelembe, hogy a felperes közszolgálati jogviszonya - a Kjt. 60.§ (5) bekezdése következtében - a Kúriának az Mfv. III.10.422/2012/6. sorszámú ítéletben a felmentés jogellenességét megállapító határozata, a 2013. június 10-én hozott ítélete napján szűnt meg; ehhez képest a jogvita elbírálásánál a bíróság nem vette figyelembe, hogy a felperes jogviszonya a munkáltatónál 2007. június 2. és 2013. június 10. között fennállt, amelyre tekintettel a keresetet megalapozatlanul, tévesen utasította el a felperes 30 éves jubileumi jutalom és 235 nap szabadságmegváltásra eső távolléti díj, valamint a szolgálati idő növekedése okából a többlet-végkielégítés tekintetében előterjesztett keresetét.

b) Az első fokú ítéletben (feltehetőleg elírásból a 2007. július 3-ai) kamat felemelését kérte 2007. június 3-ra (egy hónappal korábbi kezdő időpontra) az első fokú ítéletben megjelölt 58.545,- Ft, a 4.800,- Ft, a 26.199,- Ft, a 3.226,- Ft, és a 28.230,- Ft tekintetében.

c) Felperes kifogásolta, hogy a bíróság a késedelmi kamatot a nettó munkabér után számította; mivel a késedelmi kamata bruttó munkabér után jár; álláspontja szerint a 111.924,- Ft helyett a lejárt késedelmi kamatok 243.387,- Ft-ban kellett volna megállapítani a bruttó munkabér figyelembe vételével. Kérte a bruttó munkabér kifizetés időpontjától 2007. március 5-től ezen összeg után a késedelmi kamatokat is.

d) Felperes kérte az első fokú ítéletben megállapított 1 havi végkielégítés 644.000,- Ft összegének 7 havi mértékre (illetve 4 havi összegre) történő felemelését 4.508.000,- Ft-ra, valamint ezen összeg után 2006. november 17-től járó késedelmi kamatát, tekintettel arra, hogy a felperesnek a Tolna Megyei Bíróságnál 1981. március 16-tól kezdődő és a Miniszterelnöki Hivatalnál 2001. szeptember 15-ig fennálló folyamatos jogviszonyát – mivel ezen időszak nem került végkielégítés jogalapját képező időként korábban figyelembe vételre - be kellett volna számítani a végkielégítés megállapításának alapjául szolgáló időbe (a 2002. május 27-én irányadó jogszabályok szerint).

e) Felperes kérte a 4 havi átalány-kártérítésnek 12 havi átalány-kártérítésre történő (12.870.012,- Ft) felemelését az alperes jogelődje által elkövetett súlyos jogsértések miatt, amelyet a jogviszony megszüntetése kapcsán felperessel szemben elkövetett. Kifogásolta a felperes átlagkeresete számítását és az 1.072.501,- Ft helyett csupán 1.060.686,- Ft alkalmazását. Kifogásolta, hogy az első fokú ítélet nem ítelt meg kamatot a marasztalási összeg után.

f) Felperes kérte az alperesnek a perkoltségben való marasztalását a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján azzal, hogy a jogi képviselő áfakörbe tartozik.

5) Az első fokú ítélet ellen az alperes – a perköltség tekintetében - fellebbezést terjesztett elő.

Kérte az első fokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását és az alperes jogtanácsosa részére az első fokú eljárásra jogtanácsosi díj megállapítását a 32/2003.(VIII.22.)IM rendelet 3.§ (1) és (2) bekezdés c) pontja alapján. A fellebbezés az igényelt jogtanácsosi díj összegét nem jelölte meg.

Az alperes hivatkozott arra, hogy a Pp. 81.§ (1) bekezdését sérti az első fokú ítélet.

Alperes érvelése szerint a felperes által érvényesített 26.691.655,- Ft igényből 5.210.266,- Ft volt alapos, a felperes 1/5-nél kisebb arányban lett pervesztes, így mivel a pervesztesség-pernyertesség aránya között számottevő különbség van, az alperes szerint a Pp. 81.§ (1) bekezdését nem lehetett volna alkalmazni. Az alperes így kérte az I. fokú ítélet megváltoztatását és alperes részére jogtanácsosi díj megállapítását.

III. A fellebbezési eljárás

6) A Fővárosi Törvényszék a 2017. január 26-án kelt 8. Mf. 680.489/2016/5. sorszámu ítéletével a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 26. M. 1511/2015/17. sorszámu ítéletét - az alábbiak szerint - részben megváltoztatta:

- a lejárt késedelmi kamat címén megítélt (111.924,- Ft) marasztalási összeget 243.387,- Ft-ra felemelte és kötelezte alperest, hogy fizessen meg felperesnek ezen összeg után 2007. március 5-től a kifizetésig járó évi, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező kamatot;

- a kamat kezdő időpontját a szabadságmegváltás, az étkezési hozzájárulás, az üdülési hozzájárulás, a ruházati költségtérítés, a tizenharmadik havi illetmény arányos része jogcímén megállapított összegek után (a 2007. július 3. helyett) 2007. június 3. napjában határozta meg;

- kötelezte az alperest, hogy fizessen meg felperesnek (a 644.000. Ft egy havi) végkielégítés után 2007. június 3-tól a kifizetésig járó évi, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező kamatot.

Egyebekben az első fokú ítéletet helyben hagyta.

Kötelezte felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 250.000,- Ft másodfokú perköltséget.

7) A II. fokú bíróság a felperes fellebbezését részben megalapozottnak, míg az alperes fellebbezését alaptalannak találta.

A Törvényszék a 8. Mf. 680.489/2016/5. sorszámu ítéletének indokolásában az alábbiakat fejtette ki:

a) A II. fokú bíróság a közszolgálati jogviszony megszűnése időpontjának 2013. június 10. napjában történő megállapítása iránti felperesi igényt és fellebbezést nem találta alaposnak. Hivatkozott arra, hogy a Kúria – a felperes felülvizsgálati kérelme alapján – az Mfv. III.10.422/2012/6. sorszámu ítélete rendelkező részében a közszolgálati jogviszony megszüntetésének jogellenessége mellett megállapította, hogy a jogviszony 2007. június 2-án szűnt meg. A rendelkezés egyértelműen és kizárólag a felperesi jogviszony megszűnésének tényére és időpontjára vonatkozott. A jogerős ítélet szerint a Kúria ítéletének tartalma,

indokolása nem támasztotta alá a felperesnek azt az álláspontját, hogy a döntés kizárólag a „felmentési idő téves számítására” terjedt ki.

Az első fokú bíróság így a körülményeket helytállóan mérlegelte és helyesen állapította meg, hogy a Kúria döntése a jogviszony megszűnésének időpontjára nézve köti az új eljárásra utasított első fokú bíróságot, ezért a jogviszony megszűnésének a Kúria által megállapított időpontja a jelen eljárásban vitássá nem tehető.

Mivel a II. fokú bíróság a jogviszony 2013. június 13.-ig történő meghosszabbítására irányuló kereseti kérelem megalapozatlannak, alaptalannak minősült; így a meghosszabbított jogviszonyhoz kapcsolódó járandóságokra vonatkozó igények is (30 éves jubileumi jutalomra tekintettel előterjesztett 3 havi illetmény iránti igény, 235 nap szabadságmegváltás iránti igény, továbbá a 4 havi többlet-végkielégítés iránti igény) is alaptalanok.

b) A II. fokú bíróság az első fokú ítéletben a (szabadságmegváltás, az étkezési hozzájárulás, az üdülési hozzájárulás, a ruházati költségterítés, a tizenharmadik havi illetmény arányos része után) 2007. július 3. napjában megjelölt kamatot 2007. június 3. napjában állapította meg, mivel a felperes jogviszonya 2007. június 2. napjával szűnt meg, és megszűnéssel összefüggésben kifizetésre kerülő járandóságok késedelmes fizetéséhez ez a kamat kezdőidőpont rendelendő.

c) A II. fokú bíróság az első fokú ítéletben megjelölt (644.000,- Ft) végkielégítés után a Ktv. 19.§ (7) bekezdése alapján a kamatfizetést elrendelte a jogviszony megszűnésének napját követő naptól, mivel a végkielégítést a felmentési idő utolsó napján kell megfizetni. A Törvényszék erre tekintettel a 644.000,- Ft után rendelkezett a 2007. június 3. napjától járó késedelmi kamatról.

d) A Fővárosi Törvényszék az első fokú bíróság által késedelmi kamat címén (a késedelmesen kifizetett nettó összeg után számított és) megítélt 111.924,- Ft-ot - felperes fellebbezésének helyt adva (a munkabér bruttó összege után számított, lejár késedelmi kamatra) - 243.387,- Ft-ra felemelte, és kötelezte alperest, hogy fizessen meg ezen összeg után 2007. március 5-től a kifizetésig járó késedelmi kamatot.

e) A II. fokú bíróság - a végkielégítésre vonatkozó idő figyelembe vétele kapcsán - kifejtette, hogy nem volt megalapozott e körben a felperes fellebbezése. A felperesnek a jogviszonya a Miniszterelnöki Hivatalnál 2001. szeptember 15-én megszűnt, majd a felperes ugyanezen munkáltatónál 2002. május 27-én ismét közszolgálati jogviszonyt létesített. E jogviszony és a korábban fennállt közszolgálati jogviszony között azonban a felperes más intézményeknél megbízási szerződéssel végzett munkát. A közszolgálati jogviszonyok folyamatossága tehát megszakadt. A 2002. május 27. előtti jogviszonyok időtartama – a folyamatosság hiánya miatt – nem volt figyelembe vehető. A felperes tévesen értelezte a Ktv. 19.§ rendelkezéseit akként, a közszolgálati jogviszonyok összességét kell számításba venni a végkielégítés mértékének meghatározásakor, függetlenül a jogviszonyok folyamatosságától.

f) A jogerős ítélet szerint az első fokú bíróság részletesen megindokolta a felperes átalány-kártérítéssel kapcsolatos igényére vonatkozó döntését. Az első fokú bíróság ítéletében levő indokokat a másodfokú bíróság is osztotta. A II. fokú bíróság utalt a jogviszony rövid időtartamára és arra, hogy az alperesi jogelőd jogellenes intézkedése téves jogszabály értelmezésen alapult, tehát nem igazolódott, hogy az alperes személye ellen irányult.

g) A másodfokú ítélet szerint felperes alaptalanul sérelmezte – az illetményen felüli 5.142.020,- Ft kereset és az utolsó 644.000,- Ft illetményből kiinduló - átlagkereset számítását. A Fővárosi Törvényszék rámutatott, hogy Ktv. mellett a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (Mt.) rendelkezéseit együttesen kell alkalmazni. Az Mt. 152. § (3) bekezdése szerint az átlagkereset számításánál időbér esetén a személyi alaphétt az átlagkereset esedékesség időpontjában érvényes összegben kell figyelembe venni. A Ktv. 71.§ (3) bekezdése szerint ahol az Mt. személyi alaphétt említ, ott köztisztviselők esetében alapilletményt,

illetménykiegészítést, vezetői illetménypótlékot is érteni kell. A II. fokú bíróság szerint mivel a felperes 2016. szeptemberi illetményénél a felperes alapilletménye 321.800,- Ft volt, amelyhez 156.400,- Ft illetménykiegészítés és ezzel azonos összegű vezetői illetménypótlék járt. Az első fokú bíróság helyesen járt el, amikor a 18.400,- Ft összegű képzési pótlékot nem vette figyelembe, így a felperes személyi alapbérét 625.600,- Ft-al határozta meg és vette figyelembe az átlagkereset számításánál, amellyel a II. fokú bíróság egyetértett.

h) A II. fokú bíróság a felperes fellebbezési ellenkérelme alapján nem találta elfogadhatónak azt az érvelését, hogy az alperes jogtanácsosa mivel kormányzati szolgálati jogviszonyban áll, nem illeti meg jogtanácsosi munkadíj. E tekintetben a Törvényszék hivatkozott a Pp. 75.§ (1)-(2) bekezdésére, a Pp. 67.§ (2) bekezdésére, az 1983. évi 3. tvr. 7.§ (1) bekezdésére. Kiemelte, hogy az 1995. évi LX. törvény 31. § (2) bekezdése a Pp. 75.§ (4) bekezdését hatályon kívül helyezte, megszüntetve ezzel az ügyvédi és jogtanácsosi képviselő tekintetében a perköltséghez hozzászámítható díjazás tekintetében korábban fennállt különbséget, ezért a jogtanácsost az ügyvéddal azonos összegű munkadíj illeti meg.

A II. fokú bíróság szerint azonban az alperest perköltség nem illeti meg. Figyelemmel arra, hogy a perben a jogviszony volt vitás – a Pp. 24. § (2) bekezdés b) pontja szerinti per tárgy érték, a felperes egyévi átlagkeresete volt. A felperes összecszerű követeléseit az első fokú bíróság részben elutasította, azonban felperes a jogalap tekintetében – tehát túlnyomó részben – pernyertes lett. Az első fokú bíróság ezt a körülményt figyelmen kívül hagyta, amikor a pervesztesség-pernyertes arányát körülbelül azonosnak ítélte meg, és úgy döntött, hogy a felek a költségeiket maguk viselik. A II. fokú bíróság azonban az első fokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését - felperesi fellebbezés hiányában - nem érintette.

A másodfokú eljárásban a felperes túlnyomó részben pervesztéses lett, erre figyelemmel a felperest kötelezte a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján és a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (5) bekezdése alapján 250.000,- Ft perköltség fizetésére.

IV. A felülvizsgálati kérelem

8) Felperes a Pp. 270.§ (2) bekezdése alapján felülvizsgálati kérelmet terjeszt elő a Fővárosi Törvényszék 8. Mf. 680.489/2016/5. sorszámú ítélete ellen. Felperes a Fővárosi Törvényszék 8. Mf. 680.489/2016/5. sorszámú ítéletét - a felülvizsgálati kérelemmel támadott részében - több okból jogszabálysértőnek tartotta.

9) Felperes a felülvizsgálati kérelmét két részre osztva indokolta:

- **a)** egyrészt abban a kérdésben, hogy felperes munkaviszonya a munkáltató jogutódjánál, alperesnél mikor szűnt meg, és ezzel összefüggésben a felperes által előterjesztett igények miként kerültek elbírálásra;

- **b)** másrészt abban a kérdésben, hogy a felperes közszolgálati jogviszonyának jogellenes megszüntetése kapcsán a felperes által érvényesített igények elbírálása helyes-e.

Felperes álláspontja szerint a jogerős ítélet a tényállást hiányosan állapította meg, és a jogszabályokat nem helytállóan alkalmazta a keresetet elutasító rendelkezések (Lásd a fenti III. rész fellebbezési eljárás 7/a; 7/e; 7/f; 7/g; 7/h pontok indokolásában foglaltakat) tekintetében. A felperes a felülvizsgálati eljárásban ezeket sérelmezte.

10) Jogszabálysértő a jogerős ítélet, mert a felperes jogviszonyának megszűnése idejét - felperes keresetváltoztatása ellenére - a Kúria Mfv. III. 10.422/2012/6. sorszámú

ítéletében foglaltak figyelmen kívül hagyásával – **nem 2013. június 10. napján határozta meg, és bírálta el a felperes erre alapított kereseti kérelmeit.**

E tekintetben az első fokú ítélet és az azt helyben hagyó jogerős ítélet ténybelileg sem megalapozott.

A Kúria ítélete ugyanis egyértelműen tartalmazza a következőket: „*A felperes a közszolgálati jogviszony megszűnését – a Ktv. 60. § (8) bekezdésére alapítottnak – 2007. július 2. napjával kérte megállapítani. A felmentés közlésére 2006. december 1-jén került sor, a jogviszony megszűnésének időpontja – a közlést követő naptól számítottnak, a Ktv. 18.§ (1) bekezdése szerinti 6 hónapot figyelembe véve – 2007. június 2., ezért a Kúria megállapította, hogy a felperes közszolgálati jogviszonya az alperesnél e napon szűnt meg [Pp. 275.§ (4) bekezdés].*

A fentiekből megállapítható, hogy a felperes a Fővárosi Törvényszék 55. Mf. 637.987/2011/6. sorszámu jogerős ítélete elleni felülvizsgálati kérelmében nemcsak a vezetői megbízás visszavonását és a felmentését támadta, hanem a felmentési idejének a téves számításával összefüggésben a közszolgálati jogviszonya megszűnésének 2007. május 17-ei időpontját is. A Kúria az Mfv. III. 10.422/2012/6. sorszámu ítéletében ennek folytán döntött arról, hogy a felperesnek a jogviszonya az alperesnél (helyesen: alperes jogelődjénél az Önkormányzati és Területfejlesztési Minisztériumnál) – **a felmentési okiratnak a 2006. december 1-jei kézbesítésére tekintettel - 2017. június 2-án szűnt meg,** [Önmagában a felmentési idő téves számítása a jogviszony megszüntetését – figyelemmel a Ktv. 60. § (8) bekezdésére – nem tette volna jogellenessé.]

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 55. Mf. 637.987/2011/6. sorszámu jogerős ítélet ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelem előterjesztésénél még felperes előtt nem volt ismert, hogy a Kúria az Mfv. III. 10.422/2012/6. sorszámu ítéletében a vezetői megbízás visszavonásának jogellenességét és a felmentés jogellenességét is megállapítja.

A felperes az Önkormányzati és Területfejlesztési Minisztérium, majd a Nemzeti Fejlesztési és Gazdasági Minisztérium elleni kereset I-II. fokú eljárásban való elbírálása során, és a Kúria előtti eljárásban **sem kérte az eredeti munkakörbe való visszahelyezését (nem is kérhette, mivel a Területpolitikai Kormányzati Hivatal a 232/2016.(XI.24.) Korm rendelet alapján – jogutódlással – megszűnt).**

Így a Ktv. 60. § (5) bekezdése alapján – **figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság 49/1999. sz. munkaügyi elvi határozatban foglaltakra** – a felperes erre irányuló, megismételt eljárásban előterjesztett keresetének az első fokú bíróság által helyt kellett volna adnia, illetve az I. fokú bíróság jogsértő ítéletét a Fővárosi Törvényszéknek meg kellett volna változtatnia.

Téves e tekintetben az I-II. fokú bíróság ítéletében foglalt azon indokolás, miszerint a Kúria ítéletének rendelkező részében foglaltak nem tehetők vitássá.

Felperes álláspontja szerint – korábbi kereseti kérelem hiányában – a Kúria ítéletében foglalt – jogviszony megszűnésének időpontjára vonatkozó döntés - a Ktv. 60. § (5) bekezdésében foglaltak alkalmazása tekintetében nem terjedt ki.

Ezen tény a Kúria Mfv. III. 10.422/2012/6. sorszámu ítélettel keletkezett.

A felperes erre tekintettel a megismételt új eljárásban a keresetét felemelhette a jogviszony megszűnése idejének a Ktv. 60. § (5) bekezdése alapján történő, a Kúria Mfv. III. 10.422/2012/6. sorszámu ítéletének meghozatala ideje dátumában (2013. június 10.) **való megállapítására, mivel ebben a kérdésben a Kúria egyrészt nem döntött, másrészt döntése hiányában – a fennálló tények alapján – ezt az időpontot az első fokú bíróságnak is meg**

kellett volna állapítania. Az I-II. fokú bíróságot e felperesi kérelemnek való helyt adás tekintetében semmilyen jogerő-hatás nem akadályozta.

E körben felperes hivatkozott arra, hogy a Kúria 2013. június 10-én **nem közbenső ítéletet hozott**, amelyben megállapította volna – a Ktv. 60. § (5) bekezdése szerinti – jogellenesség folytán a jogviszony megszűnését.

A Kúria a hatályon kívül helyező és első fokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasító ítéletében tehát a Kúria mivel a Ktv. 60. § (5) bekezdéséről nem hozott döntést, a felperes keresetváltoztatás alapján – a Kúria Mfv. III. 10.422/2012/6. sorszámú ítéletére, mint tényre hivatkozással – kérhette a jogellenesség miatti jogviszony megszűnés időpontjának 2013. június 10. napjában történő megállapítását.

a) A felperes így elsődlegesen kérte a jogerős ítéletnek e részében a keresetet elutasító rendelkezés megváltoztatását és az 1992. évi XXIII. törvény (Ktv.) 60. § (5) bekezdése alapján annak megállapítását, hogy a felperes közszolgálati jogviszonya az alperes jogelődjénél (az Önkormányzati és Területfejlesztési Minisztériumnál) 2013. június 10-én szűnt meg.

A vezetői megbízás visszavonásáról és a jogviszony megszüntetéséről rendelkező okirat meghozatala idején hatályos Ktv. 60. § (4)-(8) bekezdése az alábbi rendelkezéseket tartalmazta:

„Ktv. 60. § (4) Ha a köztisztviselő nem kéri, vagy a munkáltató kérelmére a bíróság mellőzi a köztisztviselő eredeti munkakörbe történő visszahelyezését, a bíróság a munkáltatót – az eset összes körülményeinek, így különösen a jogsértés és annak következményei súlyának mérlegelésével – a köztisztviselő legalább két, legfeljebb tizenkét havi átlagkeresetének megfelelő összeg megfizetésére kötelezi.

(5) Ha a köztisztviselő nem kéri vagy a bíróság mellőzi az eredeti munkakörbe történő visszahelyezést, a közszolgálati jogviszony a jogellenességet megállapító határozat jogerőre emelkedése napján szűnik meg.

(6) A közszolgálati jogviszony jogellenes megszüntetése esetén meg kell téríteni a köztisztviselő elmaradt illetményét, egyéb járandóságait és felmerült kárát. Nem kell megtéríteni az illetménynek, egyéb járandóságnak, illetve a kárnak azt a részét, ami máshonnan megtérült.

(7) A köztisztviselőt, ha közszolgálati jogviszonya nem felmentéssel szűnt meg – a (6) bekezdésében foglaltakon kívül – megilleti a munkavégzés alóli felmentés idejére járó átlagkeresete és felmentés esetén járó végkielégítés is.

(8) A felmentést nem teszi jogellenessé, ha a közigazgatási szerv e törvényben előírtnál rövidebb felmentési időt állapít meg. Ilyen esetben a közszolgálati jogviszony az e törvény szabályai szerint megállapított felmentési idő utolsó napjáig tart.”

Ha a közszolgálati jogviszonyt nem az (1) bekezdésben foglalt módon szüntették meg jogellenesen, a közszolgálati jogviszony a megszüntetésről szóló jognyilatkozat szerinti időpontban megszűnik, de a köztisztviselő részére – az eset összes körülményeinek, így különösen a jogsértés és annak következményei súlyának mérlegelése alapján – legalább két, legfeljebb harminchat havi átlagkeresetnek megfelelő átalány-kártérítést kell fizetni.

b) Az I-II. fokú bíróságok - eltérő jogi álláspontjuk következtében - jogszabálysértéssel utasították el a felperes keresetét **azokra az igényekre vonatkozóan, amelyet a felperes a 2013. június 10-ei jogviszony megszűnést igazoló Kúria által hozott Mfv. III. 10.422/2012/6. sorszámú ítéletének tényére és a Ktv. 60. § (5) bekezdés jogalapjára hivatkozással tekintettel terjesztett elő** [Lásd a 26. M. 1511/2015. sz. ügyben a felperes 2015. október 6-án kelt előkészítő iratát].

A jogerős ítélet mivel jogszabálysértően utasította el a felperes keresetét, így **felperes kérte Tisztelt Kúriától a jogszabályoknak megfelelő határozat meghozatalát és az alperes kötelezését:**

- a Ktv. 49/E. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b) pontja alapján **30 éves jubileumi jutalom** jogcímén - 3 havi – [3 x 644.000,- Ft) 1.932.000,- Ft illetmény és ennek 2009. július 11-től járó késedelmi kamatai megfizetésére;

- a Ktv. 71.§ (1) bekezdés a) pontja alapján alkalmazandó Mt. 136. § (1) bekezdése alapján **235 nap szabadságmegváltás** jogcímén 6.879.155,- Ft távolléti díj és ennek 2013. június 10-től járó késedelmi kamatai megfizetésére;

- a Ktv. 19.§ (2) bekezdés d) pontja alapján - a 2002. május 27. és 2013. június 10. közötti 10 évet meghaladó idő figyelembe vételével - 4 havi végkielégítés jogcímén Ft illetményre vált jogosulttá; így ebből 1 havi végkielégítés a felmentési okiratban szerepel, amelyet az alperes jogelődje már felperes részére megfizetett, továbbá 1 havi végkielégítés az első fokú ítéletben került a bíróság által megítélésre; így ezen a jogcímen tehát **a felperes további igénye 2 hó x 644.000,- Ft = 1.288.000,- Ft**, tehát kéri az egyhavi 644.000,- Ft végkielégítésnek (644.000,- + 1.288.000,- Ft) **1.932.000,- Ft-ra történő felemelését**, és ennek 2007. június 3-tól járó késedelmi kamatai megfizetésére kötelezését. [Felperes már itt jelzi, hogy a végkielégítés iránti igényét a felülvizsgálati kérelme lenti 11/a pontjában további közszolgálati jogviszonyban töltött beszámítani igényelt időkre alapítottnan is előterjesztette.]

Másodlagosan – ha az elsődleges, a jogszabályoknak megfelelő ítélet meghozatalára vonatkozó kérelem nem vezetne eredményre - a felperes kéri a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett az első fokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását.

11) Másrészről jogszabálysértő a jogerős ítélet - az alábbiak miatt - :

a) A jogerős ítélet jogszabálysértő, mert az eljáró bíróságok a felperesnek az 1981. március 16-tól- 2001. szeptember 15-ig terjedő szolgálati idejét - a Ktv. 19. § (3)-(5) bekezdése megsértésével - a végkielégítés alapjául szolgáló időbe nem számította be.

E tekintetben a Fővárosi Törvényszék azon álláspontja téves, miszerint a jogszabály a jogviszonyok folyamatosságát támasztja követelményként a végkielégítés idejeként történő beszámításhoz.

A felperes jogviszonya 2002. május 27-én keletkezett, amely időben a Ktv. 19. § (3)-(5) bekezdése az alábbi rendelkezéseket tartalmazta:

19.§ (3) A végkielégítés mértékének meghatározásakor csak a közigazgatási szervnél közszolgálati jogviszonyban eltöltött időt lehet figyelembe venni.

(4) Ismételten létesített közszolgálati jogviszony felmentéssel történő megszűnésekor a végkielégítés alapjául a korábbi végkielégítést követően közszolgálati jogviszonyban töltött időt lehet figyelembe venni. [Ezt az első mondatot a 2003. évi XLV. törvény 127.§ (1) bekezdés a) pontja hatályon kívül helyezte 2003. július 1-jei hatállyal] A 11. § (2) bekezdése szerint határozott időre létesített közszolgálati jogviszony felmentéssel történő megszüntetése esetén a végkielégítés összegének meghatározásánál a kinevezés és a felmentés közötti időtartamot kell figyelembe venni.

(5) A (3)-(4) bekezdés alkalmazása szempontjából közszolgálati jogviszonyban töltött időnek minősül

a) a jogelőd munkáltatónál,

b) áthelyezés esetén a költségvetési szervnél közszolgálati, közalkalmazotti jogviszonyban, hivatásos szolgálati jogviszonyban, illetve 1992. július 1-jéig bármely munkáltatónál munkaviszonyban,

c) a 11/A. § (11) bekezdése szerint folyamatosnak tekintendő közszolgálati jogviszony esetében a politikai főtanácsadói, politikai tanácsadó jogviszonyban,

d) átminősítés esetén a hivatásos szolgálati viszonyban eltöltött idő is.

A jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX (Jat.) törvény 15.§ (2) bekezdése az alábbi rendelkezéseket tartalmazza:

15.§ (2) A jogszabályi rendelkezést – ha jogszabály eltérően nem rendelkezik – a hatálya alatt

a) keletkezett tényekre és jogviszonyokra, valamint

b) megkezdett eljárásai cselekményekre

a jogszabályi rendelkezés hatályvesztését követően is alkalmazni kell.

Felperes ezzel kapcsolatban megjegyzi, hogy a Miniszterelnöki Hivatalnál 2001. szeptember 15-én a jogviszonya közös megegyezéssel történő megszüntetéséhez azért járult hozzá, mert a közigazgatási szervnél történő jogviszony létesítésekor a végkielégítésbe a korábban közigazgatási szervnél eltöltött időt is be kellett számítani, ha a jogviszony nem végkielégítés fizetésével szűnt meg.

A fentiekre tekintettel

- egyrészt a felperes végkielégítés mértékének megállapítására vonatkozó Ktv. 19.§ (4) bekezdésének első mondatát – a 2002. május 27-én keletkezett közszolgálati jogviszony vonatkozásában - a 2006. december 1-jén közölt felmentés, valamint a 2013. június 10-ével – a Kúria Mfv. III. 10.422/2012/6. sorszámu ítéletének a jogellenességet megállapító rendelkezése meghozatala idején – megszűnő jogviszony tekintetében is alkalmazni kell;

- másrészt a Ktv. 19.§ (3) bekezdés semmilyen folyamatosságot nem ír elő, a „csak közigazgatási szervnél” létesített közszolgálati jogviszony beszámíthatósága tekintetében. [Ez egyébként a (4) bekezdés első mondatával összevetve is egyértelmű, hogy mivel felperesnek a jogviszonya a Miniszterelnöki Hivatalnál - azaz közigazgatási szervnél - szűnt meg 2001. szeptember 15-én, végkielégítés fizetése nélkül; ezt a jogviszonyt a végkielégítés idejébe teljes egészében be kell számítani. (Megjegyzendő ez a jogviszony 1981. március 16. napján kezdődött a Tolna Megyei Bíróságnál, majd a felperes 1990. július 1-jével a Miniszterelnöki Hivatalhoz áthelyezéssel került.)

A Ktv. 19.§ (3) bekezdésének a „*csak a közigazgatási szervnél közszolgálati jogviszonyban eltöltött időt lehet figyelembe venni.*” szövegezése - helyes értelmezése szerint - arra utal, hogy csak a közigazgatási szervnél, azaz jelen esetben a Miniszterelnöki Hivatalnál közszolgálati jogviszonyban töltött időt lehet figyelembe venni. Mivel a felperesnek a jogviszonya a Miniszterelnöki Hivatalnál 1990. július 1-jén keletkezett és 2001. szeptember 15-én szűnt meg, majd ezt követően 2002. május 27-én keletkezett és 2007. június 2-án szűnt meg; azaz a felperes nemcsak, hogy a „**csak közigazgatási szervnél**” de még ezen túlmenően „**ugyanannál a közigazgatási szervnél**” töltötte – folyamatosan (de kétségtelenül megszakítással) a jogviszonyát, mindezen időket a végkielégítés alapjául szolgáló időbe be kellett volna számítani. A Ktv. 19.§ (5) bekezdése – a Ktv. 19. § (3) bekezdéséhez képest- csak kiegészítő szabály, mivel nemcsak az adott, ugyanannál a közigazgatási szervnél, hanem a Ktv. 19.§ (5) bekezdés a) pontja alapján a jogelőd munkáltatónál (jelen esetben jogelőd munkáltatónak minősül a Területpolitikai Kormányzati Hivatal tekintetében a Magyar Terület és Regionális

Fejlesztési Hivatal és a Miniszterelnöki Hivatal Nemzeti Területfejlesztési Hivatala, illetve a Miniszterelnöki Hivatal Politikai Államtitkár Titkársága; míg a Ktv. 19. § (5) bekezdés b) pontja alapján a Miniszterelnöki Hivatal tekintetében áthelyezésre került sor 1992. július 1-je előtt (1990. július 1-jétől) a Tolna Megyei Bíróságtól, majd a munkaviszony a Miniszterelnöki Hivatalnál a felperes tekintetében közszolgálati jogviszonnyá változott 1992. július 1-jétől.

A jogerős ítélettel szemben a felperes jogi álláspontja a következő: mivel nincs olyan jogszabály, amely a „csak (vagy ugyanannál) a közigazgatási szervnél” korábban (akár megszakítással) de végkielégítés fizetése nélkül történt jogviszony idejét a végkielégítésre irányadó jogviszony megállapítása tekintetében kizárná, a felperes álláspontja szerint a Ktv. 19. § (3) bekezdésének megfelel a Területpolitikai Kormányzati Hivatal jogelődjénél (a Miniszterelnöki Hivatalnál) a felperes által eltöltött jogviszony, ezért a 1981. március 16-tól 2001. szeptember 15-ig terjedő időre a közszolgálati jogviszony beszámításnak mellőzése jogszabálysértő. [Lásd a felperesnek a 26. M. 1511/2015. sz. perben előterjesztett 2015. október 6-án kelt előkészítő iratát]

A Ktv. 19. § (3) bekezdésében foglalt feltételnek az 1981. március 16-tól 2001. szeptember 15-ig terjedő időre szóló jogviszonya mivel - végkielégítés fizetése nélkül (lásd a Ktv. 19. § (4) bekezdés első mondatát) - a Miniszterelnöki Hivatalnál szűnt meg, és a jogviszonya 2002. május 27-én ugyanezen közigazgatási szervnél jött létre – teljes mértékben megfelel, hiszen „csak a közigazgatási szervnél közszolgálati jogviszonyban eltöltött időt lehet figyelembe venni.”

Felperes véleménye szerint annak a perbeli igény mikénti eldöntése szempontjából nincs jelentősége, hogy felperes a közszolgálati jogviszonya alatt, avagy annak hiányában hol, mely szervnél állt megbízási jogviszonyban, szerzői jogviszonyban, választott tisztségviselői jogviszonyban.

A felperes ugyanis mivel tagja volt a BM Közigazgatási Szakvizsgabizottságnak, az IM Jogi Szakvizsgabizottságnak, valamint munkaügyi szakértőként is tevékenykedett; szerzői jogi tevékenységet, oktatási tevékenységet végzett; választott tisztségviselő volt a [redacted] Kft-ben, a [redacted],

[redacted], s ezekkel a jogviszonyokkal összefüggésben [Lásd a 26. M. 1744/2014/12.-13. sz. adatközléseket] keletkezett jogviszonyok a közszolgálati jogviszonyt nem érintették.

Tehát a felperes által létesített megbízási szerződéssel létesített jogviszonyoknak (pl. az Állami Számvevőszéknél 2001. szeptember 16-tól 2002. június 30-ig fennálló szakértői feladatokra létesített jogviszony, a Magyar Közigazgatási Karnál 2001. január 1-jétől 2001. december 31-ig fennálló főtitkári feladatokra létesített megbízási jogviszony) a per mikénti eldöntése szempontjából nincs jelentősége.

Mindezekre a körülményekre tekintettel a jogerős ítéletnek a végkielégítés mértékére vonatkozó rendelkezése jogszabálysértő.

A felperes szerint a Ktv. 19. § (2) bekezdés g) pontja alapján (miszerint: „A végkielégítés összege, ha a felmentett köztisztviselő közszolgálati jogviszonyban töltött ideje legalább g) húsz év: nyolchavi – a felmentési idő kezdetekor irányadó – illetményének megfelelő összeg.) - a 2007. június 2-ig töltött 27 év 10 hónap 21 nap közszolgálati jogviszonyban töltött időre, (illetve 2013. június 10-ig töltött 33 év 10 hónap 28 nap) közszolgálati jogviszonyban töltött időre tekintettel – 8 havi illetmény.

A felperest – mivel az alperes jogelődje – 1 havi végkielégítés összegét (644.000,- Ft-ot) megfizetett, a jogerős ítélet szerint megállapított 644.000,- Ft végkielégítés összegét 7 hónapra kéri felemelni, amely így $7 \times 644.000,- \text{ Ft} = 4.508.000,- \text{ Ft}$; és az alperest szíveskedjék marasztalni ezen összeg, valamint ennek 2007. június 3-tól járó késedelmi kamataiban.

Felperes utal arra, hogy ez a végkielégítési összeg a – az 1981. március 16-tól 2001. szeptember 15-ig terjedő idő beszámítás esetén a felperest – figyelemmel a 2007. június 2-ig elért 27. év 10 hónap 21. napi időre – a felperest ezen a jogcímen megilleti.

b) Felperes véleménye szerint a Pp. 206. §-ába ütköző módon – okszerűtlen mérlegeléssel - és a Ktv. 60.§ (4) bekezdése sérelmével állapította meg a felperes javára az átalány-kártérítés mértékét az I-II. fokú bíróság csak 4 hónapi mértékben.

A Ktv. 60.§ (4) bekezdése az alábbi rendelkezést tartalmazza:

„[...] a bíróság a munkáltatót – az eset összes körülményeinek, így különösen a jogsértés és annak következményei súlyának mérlegelésével – a köztisztviselő legalább két, legfeljebb tizenkét havi átlagkeresetének megfelelő összeg megfizetésére kötelezi.”

A perbeli jogviszony hossza e tekintetben egyrészt nem is tényyszerű, mert a felperes a 2002. május 27-én létesített jogviszonya a Miniszterelnöki Hivatalnál az egyes szervezeti egységek kiválása és önálló hivatalként való további működése következtében, jogutódlással állt elő, mint ahogy ez a Területpolitikai Kormányzati Hivatal létrejötte esetében is bekövetkezett. Másrészt az eltelt jogviszony hosszúsága a mérlegelési szempontok körében kisebb jelentőséggel bír, mint a jogviszony fennállása alatt a felperes által kifejtett tevékenység és a felperes jogviszonya megszüntetésével kapcsolatos egyéb körülmények.

A perbeli iratok alapján azonban az I-II. fokú bíróság e tekintetében nem állapított meg tényállást.

A felperes ugyanis 2002. május 27-én létesített jogviszonya során [REDACTED] Területfejlesztésért felelős politikai államtitkár Titkárságának vezetője volt, majd 2002. július 1-jétől [REDACTED] Miniszterelnöki Hivatal vezető miniszter a Miniszterelnöki Hivatal Nemzeti Területfejlesztési Hivatal elnökhelyettesévé nevezte ki.

A Nemzeti Területfejlesztési Hivatal 2004. január 1-jétől önálló kormányhivatalként kivált a Miniszterelnöki Hivatalból és a Magyar Terület- és Regionális Fejlesztési Hivatal (MTRFH) elnevezéssel működött tovább.

Felperest [REDACTED] az Európai Integrációs Ügyek Koordinációjáért felelős miniszter 2004. január 1-jei hatállyal határozatlan időre az MTRFH (közigazgatási) elnökhelyettesévé nevezte ki.

Felperest [REDACTED] Miniszterelnöki Hivatal vezető miniszter a 9/2004.(XII.29.) MeHVM határozatával – a területpolitika kormányzati koordinációjáért felelős politikai államtitkár javaslatára - nevezte ki – az MTRFH szervezeti rendszeréből kiváló, új önálló minisztériumi központi hivatal - a Területpolitikai Kormányzati Hivatal hivatalvezetőjévé, 2015.január 1-jei hatállyal.

2006-ban - a második [REDACTED] megalakulásával - a Területpolitikai Kormányzati Hivatal (TKH) a fejlesztéspolitikáért felelős kormánybiztos szervezeti irányító jogköréről szóló 3/2006. (VI.22.) ME rendelet alapján [REDACTED] fejlesztéspolitikáért felelős kormánybiztos

irányítása alá került, majd a fejlesztéspolitikáért felelős kormánybiztos szervezeti irányító jogkörének módosításáról szóló 6/2006. (VII.22.) ME rendelet alapján az önkormányzati és területfejlesztési miniszter látta el a TKH irányítását.

A felperes a 2002. május 27-től 2006. november 17-ig (felperes vezetői megbízása visszavonásának közléséig, illetve az állásfelajánlás visszautasítására tekintettel a felmentési okirat 2006. december 1-jei közléséig) eltelt említett időszakban a vezetői feladatok ellátásával részt vett a 2004. évi Európai Unióhoz való csatlakozással kapcsolatos előkészítői, jogalkotási végrehajtási feladatokban, a területfejlesztési intézményi rendszer kialakításában, a kistérségi rendszer működtetésében; az MTRFH majd a TKH hivatali-szervezeti rendszer jogi és gazdasági kereteinek kialakításában, működési feltételeinek megteremtésében.

Az eljárás bíróságok a körülmények mérlegelésénél nem vették figyelembe azt sem, hogy a felperest, mint a Területpolitikai Kormányzati Hivatal hivatalvezetőjének a közszolgálati jogviszonyát szüntette meg a munkáltatói jogkör gyakorlója, nyilvánvaló szándékos jogszabálysértéssel.

Azt sem lehetett volna figyelmen kívül hagyni, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója pedig – a megfelelő jogi és humánigazgatási apparátussal rendelkező – [REDACTED] önkormányzati és területfejlesztési miniszter volt.

A felperesnek közszolgálati-közigazgatási karrierjét, közéleti reputációját - a nem létező vezetői megbízásának a vezetői megbízás azonnali hatályú visszavonására lehetőséget adó törvényi rendelkezés szerinti visszavonása alkalmazásával, továbbá a nyilvánvalóan jogellenes és semmivel nem indokolható (de nem is megindokolt) közszolgálati jogviszonyának megszüntetésével – nyilvánvalóan kettőtörte. Az átalány-kártérítésnek a jogellenesség kapcsán nemcsak a közszolgálati jogviszony megszüntetésével összefüggő vagyoni körülményekben bekövetkező változást, hanem a jogellenesség kapcsán előálló személyi (nem vagyoni) sérelmeket is kompenzálnia kell. A Ktv. felelősségi rendszerében az átalány-kártérítés a munkáltató jogellenes eljárásának a szankcionálását szolgálja. Jelen esetben a munkáltatói jogkör gyakorlója – a jogerős ítéletben foglalt indokolástól eltérően - nem indokolható, kifejezetten szándékos jogszabálysértést követett el.

Felperes álláspontja szerint semmilyen téves jogszabály értelmezésről nem volt (nem lehetett) szó a felperes jogellenes felmentésénél.

Egyrészt mindenki számára nyilvánvaló volt, hogy a felperest nem bízta meg senki vezetői megbízással, hanem a Kormány által alapított minisztériumi hivatal hivatalvezetője volt, aki erre a közigazgatási tisztségre kinevezéssel került. Másrészt az alkalmazott megoldás alkalmas volt a felperesnek a hivatalból való eltávolítására, mert sem a vezetői megbízást, sem pedig a felmentést nem kellett indokolni, mivel a Ktv. 31. § (9) bekezdése szerint a felajánlott állás elutasítása esetén a vezetői megbízás visszavonását a közszolgálati jogviszonyból való felmentésnek kellett tekinteni.

A vezető megbízás visszavonásának jogellenessége miatt bár a felperes önálló keresetet terjesztett elő és kérte a visszahelyezését; később belátta, hogy mint ahogy a jogellenesen történt a vezetői megbízása visszavonása és felmentése, a visszahelyezése és a továbbiakban az alperes jogutódjánál az így kialakult helyzet a teljes jóvátétellel nem kecsegtetne. Ezért a helyzet tisztázása érdekében választotta a Ktv. 60. § (4) bekezdése szerinti átalány-kártérítést.

Az átalány-kártérítés mértéke és összegszerűsége tekintetében az eset összes körülményeinek mérlegelése során kiemelt szempontként kellett volna az eljárás bíróságoknak értékelni, hogy a felperes 2006. november 17-én vette át az önkormányzati és területfejlesztési miniszternek -

részére kézbesített - (nem létező) vezetői megbízása visszavonásáról rendelkező 001/758/2006. sz. iratát, valamint ezzel összefüggésben a 001/770/2006. sz., a közszolgálati jogviszony megszűnéséről szóló 2006. december 1-én kézbesített, felmentési okiratát; s ezen munkáltatói intézkedésekkel szemben a felperes keresetét az I-II. fokú bíróság jogerősen elutasította. A Kúria a 2013. június 10-én kelt Mfv.III. 10.422/2012/6. sorszámú ítéletében azonban megállapította a miniszter munkáltatói intézkedéseinek jogellenességét.

A megismételt eljárásban az eljáró bíróságoknak azt is figyelembe kellett volna venniük, hogy a Kúria **2013. június 10-én kelt hatályon kívül helyező ítéletére (nem beszélve a jogellenességet megvalósító felmentési okirat 2006. december 1-je közléséről)** 2007. tekintettel a felperes az egyébként már 2006. novemberben jogellenes munkáltatói intézkedés alapján az átalány-kártérítést csak **2016. április 19. napján kelt ítéletében** ítélte meg és a kialakult bírói gyakorlat alapján kamatigény nem érvényesíthető, mivel az átalány-kártérítés a bíróság döntésével válik esedékessé.

Mindezeket a felperesre súlyos és méltatlan körülményeket a jogellenesség miatti átalány-kártérítés mértékénél a felperes javára és az alperes terhére kellett volna a bíróságoknak értékelniük.

Felperes úgy véli, hogy az ügy körülményeire tekintettel a jogellenes vezetői megbízás visszavonására és a felmentés alkalmazására a 2-12 havi átalány-kártérítés törvényi mértékére tekintettel a 4 havi átalány-kártérítés alkalmazása a hivatalvezető munkakörben, egy minisztériumi központi hivatal első számú vezetőjének jogellenes felmentése kompenzálásaként súlytalan mértékűnek tekintendő. Ez a mérték nincs arányban a munkáltatói jogkör gyakorlójának személye által az önálló intézményvezetővel szemben megvalósított jogsértés súlyosságának mértékével, annak a felperes további szakmai és személyi életkövetkezményeivel, továbbá a bírói gyakorlat által az átalány-kártérítés mértékére kialakított elvekkel. [Lásd a Kúria anonimizált határozataiban a Mfv. II. 10.086/2015/5. ítéletében a 16 havi átalány-kártérítést (2-24 havi átalány-kártérítési szabály mellett); a Kúria Mfv. II. 10.225/2014/7. sorszámú ítéletében 20 havi átalány-kártérítést (2-24 havi átalány-kártérítési szabály mellett) stb.]

Felperes álláspontja szerint mindezekre tekintettel a jogerős ítélet jogszabálysértő, mivel a felperes átalány-kártérítését a **négy havi mértékről a 12 havi mértékre a Ktv. 60.§ (4) bekezdése alapján fel kellett volna emelnie.** Ennek elmulasztása jogszabálysértő.

c) Felperes véleménye szerint az eljáró I-II. fokú bíróságok jogszabálysértéssel állapították meg az átalány-kártérítés kiszámításához az átlagkereset összegét. Az átlagkereset összegéből tévesen mellőzték a felperes illetményében szereplő képzési pótlék 18.400,- Ft összegét.

A II. fokú ítélet ezzel kapcsolatos álláspontja, és a Ktv. 48/A.§-a szerinti képzési pótléknak – 8. oldal első bekezdésében – az átlagkereset megállapítása szempontjából történő mellőzése téves.

A Ktv. 71. § (1) (2) és (3) bekezdés utolsó francia bekezdésében a Ktv. az alábbiakat tartalmazza:

Ktv. 71.§ (1) A közszolgálati jogviszonyra a Munka Törvénykönyve szabályait akkor kell alkalmazni, ha e törvény kifejezetten elrendeli.

(2) A Munka Törvénykönyve rendelkezéseit az alábbiak szerint kell megfelelően alkalmazni

a) [...] 152-153. §-át [...];

(3) Eltérő rendelkezés hiányában, ahol jogszabály

- **személyi alaphért**, ott a köztisztviselő alapilletményét, illetménykiegészítését, valamint **vezetői illetménypótlékát, [...]**
is érteni kell.”

A Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 152. § (3)-(4) bekezdése az alábbi rendelkezéseket tartalmazza:

152. § (3) Az átlagkereset számításánál időbér esetén a személyi alaphért az átlagkereset esedékessége időpontjában érvényes összegben kell figyelembe venni.

(4) Az átlagkereset számítás alapjául az utolsó négy naptári negyedévre kifizetett munkabérek szolgálnak.

Tekintettel arra, hogy a felperes személyi alaphére képzési pótlékot is tartalmazott, a személyi alaphérként a teljes illetményt kell figyelembe venni, mert az illetmény összetevőire – az alapilletményen, az illetménykiegészítésen és a vezetői illetménypótlékon kívül, a Ktv. 48/A. § (3) bekezdésében és a kinevezési okmányban eltérő rendelkezés volt, és ezen eltérő rendelkezés alapján az illetmény a képzési pótlékot is tartalmazta, azaz azt is személyi alaphérnél figyelembe kellett volna venni az eljáró bíróságnak.

A Ktv. 71. § (3) bekezdése tehát a személyi alaphér fogalmánál a mellőzhetetlen illetményelemek felsorolásával határozza meg, azonban olyan konkrét illetményről, ahol az illetmény részét képezik eshetőlegesen – a Ktv. 47. §-48-48/A. §-a szerinti – rendszeres illetménypótlékok, a személyi alaphérbe így ez az illetményrész is beleszámít. Erre utal a 71. § (3) bekezdésében az „is” szócska.

A felperesnek az átlagkeresetét - a fentiekre tekintettel - (a nem vitásan az utolsó négy naptári negyedévben az illetményen kívül kifizetett 5.142.020,- Ft kereset figyelembe vételével) $12 \times 644.000,- = 7.728.000,- \text{ Ft} + 5.142.020,- \text{ Ft} = 12.870.020,- \text{ Ft} / 12 = 1.072.501,- \text{ Ft}$. Az alperes ezt az átlagkeresetet a 2015. november 12-én kelt iratában elismerte, ezért azt az eljáró bíróságoknak nem lehetett volna figyelmen kívül hagynia (Pp. 215. §).

Erre tekintettel a már megítélt 4 havi átalány-kártérítést $4 \times 1.072.501,- \text{ Ft} = \mathbf{4.290.004,- \text{ Ft}}$ -ban kellett volna megállapítani.

Mindezekre a jogi indokokra tekintettel felperes kérte az átalány-kártérítés 12 havi átalány-kártérítésre ($12 \times 1.072.501,- \text{ Ft} =$) - az alperes által elismert átlagkeresettel - **12.870.012,- Ft-ra történő felemelését.**

d) A felperes álláspontja szerint a fellebbezési eljárásban az alperesnél kormányzati tisztviselői jogviszonyban álló - a közszolgálati jogviszony jogellenes megszüntetése iránti perben eljáró jogtanácsos részére az ügyvédi díjszabás szerint nem állapítható meg munkadíj.

A 250.000,- Ft fellebbezési perköltség megállapítása és ebben a felperes marasztalása jogszabálysértő. A II. fokú ítélet erre vonatkozó indokolása nem fogadható el.

Felperes álláspontja szerint az alperessel kormánytisztviselői beosztásban levő, foglalkoztatási jogviszonyban álló jogtanácsos jogtanácsosi munkadíjra a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet alapján nem jogosult.

Az alperes a fellebbezési kérelme teljesítése sértené a Pp. 67.§ (1) bekezdés i) pontjában és (2) bekezdésében, a 75. § (3) bekezdésében és a 396.§-ában foglaltakat.
E törvényi rendelkezések az alábbiakat tartalmazzák:

(1) A perben meghatalmazottként eljárhat:

i) a jogi személy és egyéb gazdálkodó szervezet alkalmazottja munkáltatójának gazdasági tevékenységével kapcsolatos pereiben, a jogi személy és egyéb gazdálkodó szervezet jogtanácsosa (jogi előadója) pedig azokban a perekben is, amelyekben külön jogszabály a képviseletre feljogosítja;

(2) A perben a jogi személy és egyéb gazdálkodó szervezet jogtanácsosát (jogi előadóját) az ügyvéd jogállása illeti meg.

Pp. 75. § (3) Ha a fél meghatalmazottja nem ügyvéd, vagy ha a fél személyesen jár el, a meghatalmazott, illetőleg a fél részére munkadíj nem állapítható meg, de igényt tarthat az útiköltség, valamint a bíróság előtt való megjelenéssel szükségképpen felmerült keresetkiesés megtérítésére. Az útiköltség megtérítésére a 186. § rendelkezéseit kell megfelelően alkalmazni. Ugyanez illeti meg a meghatalmazott által képviselt felet is, ha a tárgyaláson a bíróságnak személyes megjelenésre szóló idézése folytán jelent meg.

Pp. 396. § E törvény alkalmazásában gazdálkodó szervezet a gazdasági társaság, az európai részvénytársaság, az egyesülés, az európai gazdasági egyesülés, az európai területi társulás, a szövetkezet, a lakásszövetkezet, az európai szövetkezet, a vízgazdálkodási társulat, az erdőbirtokossági társulat, az állami vállalat, az egyéb állami gazdálkodó szerv, az egyes jogi személyek vállalata, a közös vállalat, a végrehajtói iroda, a közjegyzői iroda, az ügyvédi iroda, a szabadalmi ügyvivői iroda, az önkéntes kölcsönös biztosító pénztár, a magánnyugdíjpénztár, az egyéni cég, továbbá az egyéni vállalkozó. Az állam, a helyi önkormányzat, a költségvetési szerv, az egyesület, a köztestület, valamint az alapítvány gazdálkodó tevékenységével összefüggő polgári jogi kapcsolataira is a gazdálkodó szervezetre vonatkozó rendelkezéseket kell alkalmazni.

Az alperes jogtanácsosának tehát csak abban az esetben jár jogtanácsosi díj, ha a jogtanácsosi tevékenységét – a költségvetési szerv gazdálkodó tevékenységével összefüggő polgári jogi kapcsolataiban látja el. A jelenlegi per pedig nem ilyen tárgyban folyik. E tekintetben a jogerős ítélet tévesen hivatkozik a Pp. 67.§ (2) bekezdésére, mivel ezen jogszabály csak a jogtanácsos és az ügyvéd perbeli jogállását, de nem a perbeli díjazását állapítja meg.

Az alperes jogtanácsosa államigazgatási szervnél kormánytisztviselői jogviszonyban áll [Lásd a jogtanácsosi tevékenységről szóló 1983. évi 3. törvényerejű rendelet (a továbbiakban: Tvr.) 2.§ (1) bekezdés a) pontját], és e jogviszonya alapján a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi törvény (Kttv.) értelmében díjazásban részesül. E díjazása olyan esetben is fennáll, amikor ún. képviseleti jogtanácsosi tevékenységet végez.

Az alperes jogtanácsosát – mivel nem ügyvéd, és a költségvetési szerv, mint jogi személy nem „gazdálkodó tevékenységével összefüggő polgári jogi kapcsolatai” tekintetében látta el jogtanácsosi tevékenységét - jogtanácsosi díjra nem jogosult.

A 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (Ügyvédi Díjszabás) hatálya nem terjed ki a jogtanácsosokra.

A jogalkotó nem kívánta ezen rendelet hatályát a jogtanácsosokra kiterjeszteni, mivel a rendelet kiadására vonatkozó felhatalmazás az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény (Üt.) 131.§(1) bekezdés a) pontján alapul.

E szerint:

Üt. 131. § (1) Felhatalmazást kap az igazságügyért felelős miniszter, hogy rendelettel szabályozza

a) a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költséget,

A jogtanácsosi tevékenységről szóló 1983. évi 3. törvényerejű rendelet végrehajtására kiadott 7/1983.(VIII. 25.) IM rendeletet (a továbbiakban: IM rendelet). E rendelet a jogtanácsos díjazásáról a foglalkoztató szervezet esetében nem tesz említést. Ennek indoka az, hogy a jogtanácsosnak külön költsége nem merül fel a képviselőt ellátása tekintetében. Felperes e körben utal arra is, hogy a Tvr. 22. § (2) bekezdésében foglalt felhatalmazó rendelkezése is csak (a korábban működő, de már megszüntetett) jogtanácsosi munkaközösség esetében ad felhatalmazást a munkaközösség által felszámítható díjakra vonatkozó szabályozásra.

Az alperesi képviselő díjazásra (költségei megtérítésére) a Pp. 75.§ (3) bekezdése szerint jogosult: azaz a megjelenésével felmerült útiköltséget és a munkából való kiesése folytán szükségképpen felmerült keresetkiesés megtérítését kérhette volna. Ilyen utóbbi igényt azonban az alperes fellebbezésében nem jelölt meg, de összecszerűségében sem tett erre ténybeli előadást. [A Pp. 75.§ (2) bekezdésében foglalt azon szabály, amely szerint a jogtanácsos készkiadásait és munkadíját hozzá kell a perköltséghez számítani csak a 7/1983.(VIII. 25.) IM rendelet 13.§-a szerinti perekben (a jogtanácsost foglalkoztató szerv dolgozójának a harmadik személlyel szembeni képviselőt) irányadó, mert a jogtanácsost csak ebben az esetben illeti meg az ügyvédi díjszabás szerinti díj 50 %-a.

A felperes fellebbezésében kapcsolatban az alperesi jogtanácsos írásban fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő; az első fokú perköltségre irányuló fellebbezése tekintetében pervesztes lett.

Felperes véleménye szerint így az alperes kormánytisztviselői jogviszonyban álló jogtanácsosának az Ügyvédi Díjszabás alapján a bírósági eljárásban megállapított díjazása így jogszabályba ütközik.

A felperes erre tekintettel kéri a jogerős ítéletből a felperest 250.000,- Ft-ban marasztaló másodfokú perköltség mellőzését.

V. A Kúria Mfv. IV. 20.798/2017/4. sorszámú ítélete

17) A Kúria a Pfv. II. 10.329/2017/4. sorszámú, 2018. február 21. napján kelt ítéletével a jogerős 8. Mf. 680.489/2016/5. sorszámú ítéletét hatályában fenntartotta. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg alperesnek 100.000,- Ft felülvizsgálati eljárási költséget.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet alaptalannak tartotta, és a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta, az alábbi indokolással:

[28] Az eljáró bíróságok helytállóan értékelték, hogy a Kúria Mfv. III. 10.422/2012/6. sz. ítéletének rendelkező részében foglaltak szerint „*az alperes 2006. november*

16-án kelt, a felperes vezetői megbízása visszavonására vonatkozó intézkedése és az azonos napon kelt felmentése jogellenes, a felperes közszolgálati jogviszonya az alperesnél 2007. június 2-án szűnt meg.”

[29] A Pp. 229. § (1) bekezdése szerint a keresettel érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanabból a tényalapról származó ugyanazon jog iránt ugyanazon felek – ideértve azok jogutódait is – egymás ellen új keresetet indíthassanak, vagy az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessék (anyagi jogerő). E rendelkezésből következően az eljáró bíróságok jogszabálysértés nélkül állapították meg, hogy a Kúria ítéletében foglalt, a felperes közszolgálati jogviszonyának megszűnése időpontjának megállapításához anyagi jogerő kötődött, az ettől eltérő időpont megállapítására a további kereseti kérelmek körében megismételt eljárás során már nem volt lehetőség. A 2006. november 16-án kelt felmentés jogellenességét megállapító kúriai ítélet meghozatalának 2013. június 10-i időpontjában a felperesnek nem volt olyan kereseti kérelme, hogy a jogviszonya jogellenesség megállapításának időpontjáig maradjon fenn, jóllehet a keresete a jogellenesség megállapítására irányult. A Kúria Mfv. III. 10.422/2012/6. sorszámú ítéletével a felperes akkori keresete szerinti időponttal állapította meg a jogviszony megszűnésének időpontját és a további kereseti kérelmei körében utasította az első fokú bíróságot új eljárásra és újabb határozat hozatalára. Ezek között a Ktv. 60. § (5) bekezdése alapján előterjesztett igény nem volt, ezért – mivel a Kúria az addig előterjesztett kereset alapján a jogviszonyt lezárta – ezzel összefüggésben új igény nem volt előterjeszthető. A felperes jogviszonya a Kúria ítélete alapján 2007. június 2-án megszűnt, ezen időpontot követően közszolgálati jogviszonya fennállásának hiányában további igényt már nem érvényesíthetett.

[30] Felperes alaptalanul panaszolta a közszolgálati jogviszonyának számítását a Ktv. 19. § (3)-(4) bekezdésére alapítottan. A köztisztviselőt felmentése esetén megillető végkielégítés szabályai ta Ktv. 19.§-a tartalmazza. Általános szabályként a végkielégítés mértékének meghatározásakor csak a közigazgatási szervnél közszolgálati jogviszonyban eltöltött időt lehet figyelembe venni. [Ktv. 19.§ (3) bekezdés]. Ezenkívül közszolgálati jogviszonyban töltött időnek minősül a Ktv. 19. § (5) bekezdése alapján a jogelőd munkáltatónál, áthelyezés esetén a költségvetési szervnél közszolgálati, közalkalmazotti jogviszonyban, hivatásos szolgálati jogviszonyban, illetve 1992. július 1-jéig bármely munkáltatónál munkaviszonyban, a 11/A. § (11) bekezdése szerint folyamatosnak tekintendő közszolgálati jogviszony esetében a politikai főtanácsadói, politikai tanácsadói jogviszonyban, átminősítés esetén a hivatásos szolgálati viszonyban eltöltött idő is. A rendelkezések egybevetéséből az következik, hogy a közigazgatási szervnél eltöltött közszolgálati jogviszonyban töltött időhöz kapcsolódnia kell azoknak a jogviszonyoknak, amelyek időtartamát a jogszabály beszámítani rendeli. (BH 1998. 558.)

[31] Nem volt vitatott, hogy a felperes Miniszterelnöki Hivatalban fennállt jogviszonya 2001. szeptember 15-én megszűnt, majd felperes csak 2002. május 27-én létesített ismételt közszolgálati jogviszonyt. A két időpont között más intézménynél megbízási szerződéssel végzett munkát, amely nem minősíthető közszolgálati jogviszonynak, ezért jogviszonyának folyamatossága megszakadt, így a végkielégítés számításának szempontjából a 2002. május 27-ét megelőző időszak nem volt figyelembe vehető.

[32] A felperes alaptalanul kifogásolta az átalány-kártérítés 4 havi összegben történő megállapítását is. A perben nem volt vitatott, hogy az alperes a felperes jogviszonyát jogellenesen szüntette meg, azonban a Kúria ítélete e körben csupán téves jogszabály értelmezésre hivatkozott. Az a felperesi álláspont, mely szerint az alperes szándékosan alkalmazott helytelen jogszabályt, a megelőző eljárás során nem került bizonyításra, ebből következően az alperes jogszabálysértése nem minősült kirívóan súlyosnak. A felperes alperesnél fennállt viszonylag rövid időtartamú közszolgálati jogviszonyára tekintettel a 2-12

havi átalány-kártérítés keretein belül megállapított 4 havi átalány-kártérítés összege a Ktv. 60. § (4) bekezdésben meghatározott mérlegelési szempontok figyelembe vételével jogszabálysértés nélkül került megállapításra.

[33] A törvényszék az átalány-kártérítés alapjául szolgáló átlagkereset összegét az irányadó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően állapította meg. A jogerős ítélet indokolásának ismételése nélkül, a Kúria csupán azt emeli ki, hogy az Mt. 152. § (3) bekezdése, valamint a Ktv. 71. § (3) bekezdése alapján, az esedékesség időpontjában érvényes alapilletményt, illetmény-kiegészítést, vezetői illetménypótlékot kellett csak számításba venni. Ezért a másodfokú bíróság jogszabálysértés nélkül hagyta figyelmen kívül a felperes 18.400,- Ft összegű képzési pótlékát, amely nem minősül alapilletménynek, illetménykiegészítésnek és vezetői illetménypótléknak.

[34] A felperes azt is alaptalanul panaszolta, hogy az eljáró bíróságok jogtanácsosi munkadíj megfizetésére kötelezték. Helytállóan állapította meg a törvényszék, hogy a Pp. 67. § (2) bekezdése alapján az alperes alkalmazásában álló jogtanácsost az ügyvéd jogállása illeti meg. Az 1995. évi LX. törvény 31. § (2) bekezdése a Pp. 75. § (4) bekezdését hatályon kívül helyezte, ezzel megszüntette az ügyvédi és jogtanácsosi képviselet tekintetében a perköltségben felszámítható díjazás különbségét, ezért a jogtanácsost eljárása során az ügyvéddel azonos összegű munkadíj illeti meg. E körben pedig az eljáró bíróságok a perköltség összegét a per tárgy érték figyelembe vételével mérlegelés alapján jogszabálysértés nélkül állapították meg.

II. Az Indítványozónak az Alaptörvényben biztosított jogai megjelölése, amelyet a jogerős bírósági ítélet sért.

18) A jogerős bírósági ítélettel az Alaptörvény alábbi rendelkezései, illetve indítványozó alábbi jogai sérültek:

„Nemzeti hitvallás

Valljuk, hogy az emberi lét alapja az emberi méltóság.

Valljuk, hogy a polgárnak és az államnak közös célja a jó élet, a biztonság, a rend, az igazság, a szabadság kiteljesítése.

Valljuk, hogy népuralom csak ott van, ahol az állam szolgálja polgárait, ügyeiket méltányosan, visszaélés és részrehajlás nélkül intézi.”

R) cikk

(1) Az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja.

(2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

(3) Az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni.

I. cikk

(1) AZ EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége.

(2) Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait.

(3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme

érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

(4) A törvény alapján létrehozott jogalanyok számára is biztosítottak azok az alapvető jogok, valamint őket is terhelik azok a kötelezettségek, amelyek természetüknél fogva nem csak az emberre vonatkoznak.

II. cikk

Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.

XIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

XV. cikk

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

XVII. cikk

(4) Minden munkavállalónak joga van a napi és heti pihenőidőhöz, valamint az éves fizetett szabadsághoz.

XXIII. cikk

(8) Minden magyar állampolgárnak joga van ahhoz, hogy rátermettségének, képzettségének és szakmai tudásának megfelelően közhivatalt viseljen. Törvény határozza meg azokat a közhivatalokat, amelyeket párt tagja vagy tisztségviselője nem tölthet be.

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

26. cikk

(1) A bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélkezési tevékenységükben nem utasíthatóak. A bírakat tisztségükből csak sarkalatos törvényben meghatározott okból és eljárás keretében lehet elmozdítani. A bírák nem lehetnek tagjai pártnak, és nem folytathatnak politikai tevékenységet.

28. cikk

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

III. Közvetlen érintettség kifejtése

19) A felperes a saját közszolgálati jogviszonyával kapcsolatos igényének érvényesítése iránti keresetét részben elutasította az eljáró I-II-III. fokú bíróságok. A felperes indítványozó így közvetlenül érintett a három ítélet tekintetében abban, hogy az Alaptörvényben foglalt, fentebb megjelölt alapvető jogai sérültek.

IV. Indokolás a sérelmezett ítéleti döntés Alaptörvénybe ütközésére

20) Az Abtv. 27.§-a alapján Indítványozó az ügy érdemében hozott, Alaptörvény-ellenes jogerős ítéletet, valamint a Kúria felülvizsgálati ügyben hozott - a jogerős ítéletet hatályában fenntartó - ítéletét az alábbiak miatt tartja az Alaptörvényben biztosított jogait sértő bírói döntésnek:

A jogerős ítélet megsértette Indítványozónak

- alapvető jogok védelmének biztosításához való jogát;
- a törvény előtti egyenlőséghez való jogát;
- az éves fizetett szabadsághoz való jogát;
- a közhivatal viseléséhez való jogát;
- a tulajdonhoz való jogát;
- a pártatlan, tisztességes és időszerű tárgyaláshoz való jogát,

mivel a bíróság jogerős ítélete elutasította és a Kúria ítélete hatályban fenntartotta a felperes, mint volt köztisztviselő által a munkaügyi perben előterjesztett keresetét, illetve nem marasztalta az alperest a ténylegesen felmerült felperesi perköltségben.

Felperes indítványozó szerint az indítvány elbírálása körében alapvető alkotmányossági kérdésként merülnek fel és vizsgálандóak a következők:

- a) Amennyiben a bíróság a miniszternek a jogellenes eljárását állapítja meg a vezetői megbízás visszavonása és a közigazgatási szerv első számú vezetője jogviszonyának indokolás nélkül, felmentéssel történő megszüntetése miatt, a (2013. június 10-én hatályos) Ktv. 60. § (5) bekezdésében foglalt – a jogellenességhez fűződő joghátrány – alkalmazásához szükséges-e az érintett köztisztviselő külön kereseti kérelme, vagy pedig a jogellenességhez fűződő joghátrány alkalmazásáról a bíróságnak hivatalból kell a törvényt [Ktv. 60. § (5) bekezdés] alkalmaznia és döntenie?

Indítványozó álláspontja szerint a Kúria alkotmányosan tévedett, amikor a Ktv. 60 § (5) bekezdést nem alkalmazta, és ennek figyelmen kívül hagyásával a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

„60. § (5) Ha a köztisztviselő nem kéri vagy a bíróság mellőzi az eredeti munkakörbe történő visszahelyezést, a közszolgálati jogviszony a jogellenességet megállapító határozat jogerőre emelkedése napján szűnik meg.”

Felperes indítványozó álláspontja szerint a Ktv. 60. § (5) bekezdését a bíróságoknak hivatalból kell alkalmazniuk! A felperesnek csak olyan jogosultsága volt, hogy nyilatkozzon, hogy az

eredeti munkakörbe való visszahelyezését kéri-e. A felperes indítványozó ezt nem kérte, így – figyelemmel a Kúria 49/1999. sz. munkaügyi elvi határozatára – a Ktv. 60. § (5) bekezdése alapján a jogviszony megszűnésének idejét a Kúria az Mfv. III. 10.422/2012/6. sorszámu ítéletében kimondhatta volna. A Kúria azonban ezt nem alkalmazta, azonban az ítélet indokolásából egyértelműen megállapítható ez, hogy a jogviszony megszűnésének idejét nem a jogellenesség kimondására figyelemmel állapította meg 2006. június 2-ában, hanem a felmondási idő téves számítására tekintettel.

- b) Amennyiben a bíróság a jogot hivatalból nem alkalmazza, és a felperes így külön keresetben kérte a Ktv. 60. § (5) bekezdésének alkalmazását, az ilyen kereseti kérelmet köteles-e a bíróság tisztességes eljárásban elbírálni?

Ha a felperes nem terjesztett elő az adott igény tekintetében a Ktv. 60. § (5) bekezdésében foglalt jogkövetkezmény alkalmazására keresetet, akkor milyen alapon hivatkozik a Kúria a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 229. § (1) bekezdésében foglalt jogerő hatásra, a Kúria Mfv. III. 10.422/2012/6. sorszámu ítéletben megállapított, 2007. június 2-ai jogviszony megszűnési időpont tekintetében? Hiszen ebben az esetben szó sem lehet ezzel kapcsolatban jogerő hatás érvényesüléséről, mivel egyrészt a Ktv. 60. § (5) bekezdésének alkalmazására nem volt kereset, másrészt a felperesnek a Kúria abban a kereseti kérelmében döntött, hogy a 2006. november 16-ai vezetői megbízás visszavonását a közszolgálati jogviszony felmentéssel történő - indokolás nélküli - megszüntetésének kellett tekinteni, így a felmentési okirat kézbesítése és a nem a vezetői megbízás visszavonása közlésének az időpontja irányadó, azaz a minisztérium felmentési intézkedése abban a részében is jogellenes volt, hogy a közszolgálati jogviszonya a felmentési idő téves számításával 2007. május 17-ével került megszüntetésre.

Az eljárt I-II. fokú bíróságok ebben az esetben nyilvánvalóan nem ítéletet hoztak volna, hanem a pert a Pp. 157. § a) pontja alapján – figyelemmel a Pp. 130. § d) pontjában foglaltakra megszüntették volna, azonban nem ez történt.

A Kúriának a hatályon kívül helyező ítéletére tekintettel, a lefolytatott új eljárásban a felperes a keresetét kiterjesztheti-e olyan igényekre, amelyet a korábbi eljárásban az adott jogviszonyból eredően nem érvényesített, vagy a megismételt eljárásban már nem alkalmazható felperes részéről az 1952. évi III. törvény (Pp.) 146. § (1) bekezdésében foglalt keresetváltoztatáshoz való joga?

A Kúria a határozatában kifejtett, a fentiekkel kapcsolatos döntését jogszabállyal nem támasztotta alá, ezért indokolási kötelezettségének a Pp. 221. § (1) bekezdése alapján – figyelemmel a Pp. 270. § (1) bekezdésben foglalt kötelezettségére – nem tett eleget. Az eljárása ezért ezen okból nem felel meg az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglaltaknak.

Az I-II. fokú bíróságnak, továbbá a Kúriának az Mfv. II. 10.329/2017/4. sorszámu ítéletében – figyelemmel a Kúria 49/1999. munkaügyi elvi határozatára – a Ktv. 60. § (5) bekezdése alapján a felperes indítványozó közszolgálati jogviszonyának megszűnését 2013. június 10. napjában kellett volna megállapítani, és a felperes jogviszonyát ezen megszűnési időre figyelemmel kellett volna – a felperes kereseti kérelmei alapján (30 éves jubileumi jutalom kifizetése, végkielégítés tekintetében irányadó többletidő számítása, szabadságmegváltás) – felszámolni, és a felperes indítványozó anyagi követeléseit elbírálni és kielégíteni. A Kúria azonban a saját elvi határozatát sem vitte figyelembe.

Felperes úgy véli, hogy a Kúria által felhozott érvek nem támasztják alá a felperes kereseteként előterjesztett, Ktv. 60. § (5) bekezdésre alapított igényének jogszerű elutasítását. Már csak azon indokból sem, mivel amennyiben a Pp. 229. § (1) bekezdése szerinti res judicata (ítélt dolog) a perben nem állott fenn, és felperes a hatályon kívül helyezést követően lefolytatott új eljárásban

kérhette, hogy a bíróság döntsön arról, hogy a jogviszonya 2013. június 10-én szűnt meg. Így az eljáró bíróságoknak biztosítani kellett volna a Ktv. 60. § (5) bekezdésében foglalt jogszabályi rendelkezés alkalmazását, és annak tisztességes tárgyalás körében történő elbírálását, amelynek mellőzése feltehetően azon okból történt, hogy az alperes az állami költségvetésből gazdálkodó minisztérium, és a jogviszonynak 2007. június 2-ai megszűnése helyett 2013. június 10-ig eltelt időre tekintettel a felperes jogszerű anyagi igénye növekedett volna.

- c) Sérti-e a bíróság időszerű eljárását is magában foglaló tisztességes tárgyaláshoz való jogot az, hogy a **2006. november 16-ai** vezetői megbízás visszavonása iránti miniszeri munkáltatói intézkedés és a **2006. december 1-jei** miniszeri felmentési intézkedéseknek a felperes köztisztviselő által történő bíróság előtti megtámadása alapján az első fokú ítélet **2016. április 19-ei** meghozatala, illetve a jogerős ítélet **2017. január 16-án** történő megszületése, majd a Kúria **2018. február 21-ei** döntésének ideje ilyen késői időben történt.

A közigazgatási szerv által 2006. évben történt jogsértések csak **10 év elteltével kerültek** – anyagi jogi tekintetben – **részben orvoslásra**, és lényegében a jogsértés kapcsán a jogsértésben érintett indítványozó köztisztviselő nem kapott végleges és kellően megalapozott súlyú elégtételt.

- d) A bíróság nyilvánvaló törvénysértő eljárása, amelynek során a bíróság a **jogszabályokat szándékosan nem veszi figyelembe** [a Ktv. 60. § (4) bekezdése, a Ktv. 19. § (3) bekezdése], **illetve nem létező jogszabályokat** [vezetői megbízás visszavonása, felmentés alkalmazása azon okból hogy a vezetői megbízás (jogellenes visszavonására is tekintettel) visszavonására tekintettel a felajánlott, beosztott köztisztviselői állást a felperes nem fogadta el; a végkielégítés számításánál az azonos közigazgatási szervnél eltöltött időnél az egybefüggőség követelményének jogalap nélküli érvényesítése] **a felperes indítványozó terhére alkalmaz, és a per – annak törvényes és időszerű elbírálása hiányában – a felperesnek több mint 10 éven keresztül az igénye érvényesítésére tekintettel a közigazgatási szerv kellemetlenséget okoz, sérti-e a felperes emberi méltóságát.** Mindezekre tekintettel felperes kéri a 20/2017. AB határozatban kifejtett indokok alapján az indítvánnyal támadott bírói határozatok megsemmisítését.

- e) Alaptörvény ellenes a felperes indítványozónak a végkielégítés megállapításához szükséges időbe beszámítható jogviszonyainak – a törvényi rendelkezéssel szemben – szűkítő alkalmazása.

A felperes 2002. május 27-én a Miniszterelnöki Hivatalban létesített jogviszonya kezdetekor a Ktv. 19. § (3)-(4) bekezdése az alábbi szövegezés szerint volt hatályban:

19. § (3) A végkielégítés mértékének meghatározásakor csak a közigazgatási szervnél közszolgálati jogviszonyban eltöltött időt lehet figyelembe venni.

(4) Ismételten létesített közszolgálati jogviszony felmentéssel történő megszűnésekor a végkielégítés alapjául a korábbi végkielégítést követően közszolgálati jogviszonyban töltött időt lehet figyelembe venni. A 11. § (2) bekezdése szerint határozott időre létesített közszolgálati jogviszony felmentéssel történő megszüntetése esetén a végkielégítés összegének meghatározásánál a kinevezés és a felmentés közötti időtartamot kell figyelembe venni.

(5) A (3)-(4) bekezdés alkalmazása szempontjából közszolgálati jogviszonyban töltött időnek minősül

a) a jogelőd munkáltatónál,

b) áthelyezés esetén a költségvetési szervnél közszolgálati, közalkalmazotti jogviszonyban, hivatásos szolgálati jogviszonyban, illetve 1992. július 1-jéig bármely munkáltatónál munkaviszonyban,

c) a 11/A. § (11) bekezdése szerint folyamatosnak tekintendő közszolgálati jogviszony esetében a politikai főtanácsadói, politikai tanácsadó jogviszonyban,

d) átminősítés esetén a hivatásos szolgálati viszonyban eltöltött idő is.

A jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX (Jat.) törvény 15.§ (2) bekezdése az alábbi rendelkezéseket tartalmazza:

15.§ (2) A jogszabályi rendelkezést – ha jogszabály eltérően nem rendelkezik – a hatálya alatt

a) keletkezett tényekre és jogviszonyokra, valamint

b) megkezdett eljárási cselekményekre

a jogszabályi rendelkezés hatályvesztését követően is alkalmazni kell.

A Ktv. 19.§ (4) bekezdés első mondatát a 2003. évi XLV. törvény 127.§ (1) bekezdés a) pontja hatályon kívül helyezte 2003. július 1-jei hatállyal. A törvény azonban átmeneti rendelkezést nem tartalmazott, a hatályon kívül helyezés idején fennálló jogviszonyok tekintetében.

Erre tekintettel ezt a rendelkezést a már megkezdett jogviszonyok tekintetében nem lehetett figyelmen kívül hagyni. A felperes indítványozó jogviszonya pedig mivel 2002. május 27-én keletkezett, ezt a rendelkezést figyelembe kellett venni a végkielégítés tekintetében irányadó szolgálati idő beszámításánál. Az eljáró bíróságok így jogszabálysértéssel mellőzték a 2001. szeptember 15-ei jogviszony megszűnésekor fennálló szolgálati idejének beszámítását a Ktv. 19.§ (4) bekezdése első mondata alapján. Az első mondatot ugyanis annak formális hatályon kívül helyezése ellenére a jogviszony számításánál – átmeneti rendelkezés hiányában – figyelembe kellett volna a bíróságoknak vennie.

E körben utal indítványozó arra, hogy olyan jogszabályok alkalmazásának a bíróság részéről való szándékos mellőzése, amely a költségvetésre való terhesebb kötelezettséget jelentene, a tisztességes és pártatlan bírósági eljárás követelményébe ütközik.

Megjegyzendő: semmilyen olyan törvényi szabály nincs, amelyet a Kúria a jogértelmezésként említ.

A Ktv. 19. § (3) bekezdés mondata azt támasztja alá, hogy a közszolgálati jogviszonyban irányadó végkielégítés idejének meghatározásánál, minden olyan közszolgálati jogviszonyba beszámítandó időt figyelembe kell venni, amely esetében még azt nem használták fel végkielégítés alapjául szolgáló időként. Így a felperesnek a bírósági szolgálatban és a Miniszterelnöki Hivatalban fennálló 1981. március 16-tól 2001. szeptember 15-ig eltelt időt is be kellett volna számítani a végkielégítése alapját képező időbe, mivel ezen időszak alatt nem részesült végkielégítésben.

Az alkotmányossági kérdés tehát e tekintetben az, hogy az eljáró bíróságnak a jogviszony idejének számításánál kellett-e alkalmazni a Ktv. 19.§ (3) bekezdésének első mondatát, e jogszabályi rendelkezésnek a 2003. XLV. törvény alapján történő hatályon kívül helyezése ellenére, a Jat. 15.§ (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel.

Indítványozó úgy véli, hogy az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozik annak megítélése, hogy a bíróság a jogszabályok rendelkezései közül, mely jogszabályi rendelkezést köteles alkalmazni és mely jogszabályi rendelkezést nem kell figyelembe venni.

Tudvalevő, hogy a már megszületett (megalkotott) és Magyar Közlönyben kihirdetett és hatályba léptetett jogi normának csak formai hatályvesztése van; tartalmilag éppen a Jat. 15. §

(2) bekezdése alapján a hatályon kívül helyezés esetén is alkalmazni kell [kivéve, ha az Alkotmánybíróság megsemmisíti.]

Mindezekre tekintettel úgy véli indítványozó, hogy az ezzel kapcsolatos alkotmányossági érvelés, hogy a Ktv. 19.§ (3) bekezdése első mondatát – amely a felperes jogviszonyának megszűntetésekor már hatályon kívül helyezésre került – alkalmazni kellett volna az eljáró bíróságoknak a végkielégítés alapját képező idő megállapításánál, nem az Alkotmánybíróságnak negyedik bírói fórumként való eljárását kéri, hanem abban az alkotmányossági kérdésben kell döntenie, hogy a bíró a már hatályon kívül helyezett jogszabály köteles-e alkalmazni. Ha ugyanis a bíró a jogszabályokat az Alaptörvény 28. cikk alapján – a felperes kérelme ellenére – nem megfelelően választja ki és nem alkalmazza, eljárása nem felel meg a tisztességes és pártatlan eljárásnak és sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését.

A felperes indítványozó többlet-végkielégítése iránti igényének (ezen alapjogi sérelem alapján) történő panaszolása, ugyanezen érvelés alapján alapozza meg a felperes átlagkeresete számításával kapcsolatos kifogását.

A Ktv. 71.§ (1) bekezdése, (2) bekezdés a) pontjában az Mt. 152. § (3)-(4) bekezdésének hivatkozása, és a Ktv. 71.§ (3) bekezdésében a „személyi alaphér” meghatározása nem zárja ki a képzettségi pótléknak az átalány-kártérítés összecszerúsége meghatározása alapjaként történő átlagkereset kiszámításához a képzettségi pótlék figyelembe vételét. Erre utal egyébként a Ktv. 71.§ (3) bekezdésében az „is” szócseke, amelyből következik, hogy az illetmény, az illetmény-kiegészítés és a vezetői pótlék a személyi alaphér mellőzhetetlen elemem, azonban a folyamatosan illetménybe beépített további illetménypótlék is – amelyben a köztisztviselő munkabéréként részesül - az illetmény részeként figyelembe veendő. Ennek felsorolása azért énem szerepel a jogszabályban, mivel ez nem minden köztisztviselőnél bérelem, azaz a kinevezési okirat szerint veendő figyelembe.

Egyébként az Alaptörvény 28. cikkben foglalt jogértelmezési szabállyal is ellentétes jogértelmezést jelentene az átalány-kártérítés tekintetében pl. a többi illetményelem kivétele: pl. képzettségi pótlék, gépjárművezetési-pótlék, nyelvtudási pótlék. A másik szempont az átalány-kártérítés funkciója: a jóvátétel! Nyilvánvaló, hogy a törvényhozó szándéka nem az volt, hogy köztisztviselőt az átalány-kártérítésnél megkúrítsa: azaz hogy az illetményét csak egy részében vegye figyelembe. Ezt az illetmény-alkalmazást támasztja alá egyébként az Mt. 152. § (4) bekezdése, miszerint az átlagkereset számításánál a négy naptári negyedévben **kifizetett munkabérek szolgálnak**. Ekként a képzettségi pótléket, mint kifizetésre kerülő illetményelemet is az átlagkereset-számításánál az illetmény részeként figyelembe kellett volna a bíróságoknak venniük.

f) Alapvető alkotmányossági kérdés, hogy a köztisztviselőnek milyen összegű jóvátétel jár ezen a jogcímen átalány-kártérítésként abban az esetben, ha a köztisztviselő jogviszonyát a közigazgatási szerv jogellenesen szünteti meg, és a köztisztviselő nem kéri visszahelyezését.

A Ktv. 60.§ (4) bekezdése ezzel kapcsolatos jogalkalmazási szabályt részletesen nem határoz meg. A 2 havi és 12 havi átalány-kártérítés összegének meghatározása tekintetében a jogszabály csak arra utal, hogy a konkrét mértékű havi összeget *az eset összes körülményeinek, így különösen a jogsértés és annak következményei súlyának mérlegelésével* állapítja meg a bíróság.

Felperes álláspontja szerint a Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálásánál ezeket a követelményeket – a felülvizsgálati kérelemben foglaltak mellőzésével – nem vette figyelembe.

Nem vetette össze a felperes indítványozó esetét azokkal a korábbi esetekkel, amelyet ilyen konstellációban az előtte levő felülvizsgálati kérelmek során elbírált, illetve amelyekre a felperes a felülvizsgálati kérelmében hivatkozott.

A felperes indítványozóval szemben kiadott vezetői megbízás visszavonása (vezetői megbízás nélkül), valamint éppen erre a tényre – az el nem fogadott állás-felajánlásra tekintettel - a felmentés alkalmazása – egy minisztériális szervezettől, amely professzionális humánpolitikai apparátussal rendelkezik - nem tekinthető gondatlan cselekménynek, hanem kizárólag olyan szándékos cselekménynek, amely a felperesnek a beosztásából való önkényes elmozdítását célozta.

Az 1992. évi XXIII. törvény (Ktv.) 31.§-a szerinti jogszabály szövegéből és a felperes indítványozó szervezeti helyzetéből nyilvánvalóan nem következett ennek a jogszabályi rendelkezésnek az alkalmazása.

Indítványozó részére átalány-kártérítésként a 2-12 havi keret között a 4 havi átlagkereset megállapítása súlytalan volt az eset összes körülményeinek számbavétele és értékelése nélkül, a minisztérium által elkövetett súlyos jogsértés és a felperest ért hátrányok kompenzálására.

Az a körülmény, hogy - a Kúria ítélete indokolása szerint - a megelőző eljárásban nem került bizonyításra, hogy az alperes szándékosan alkalmazott helytelen jogszabályt, ebből következően az alperes jogszabálysértése nem minősült kirívóan súlyosnak, még nem következik, hogy a 4 havi átalány-kártérítés törvényes lenne.

Különösen arra tekintettel, hogy az eljárás I. fokú bírósága nem tájékoztatta a felperest az ezzel kapcsolatos bizonyítási kötelezettségéről, azaz hogy őt terheli annak bizonyítása, hogy a jogszabálysértés kirívóan súlyos volt. Megjegyzendő: indítványozó álláspontja szerint a Kúria nem tett eleget indokolási kötelezettségének, mivel a határozata nem tartalmazza, hogy a felperes által felhozott érvek és körülmények, miért nem alapozzák meg az átalány-kártérítés legmagasabb összegben való megállapítását.

Nyilvánvaló, hogy az I. fokú bíróság ítéletében az megállapítás, hogy a Területpolitikai Kormányzati Hivatal egyébként egy hónap múlva megszűnt, nem érinti a jogsértés súlyát és következményeit, és ez által az átalány-kártérítés összegének csökkentésére nem alkalmas, mivel a megszűnés jogutódlással történt. A szándékos jogellenességet éppen ez is alátámasztja.

Kiemelt szempontként kellett volna kezelni azt a tényt is, hogy jogsértés **2006-ban** bekövetkezett, a Kúria **2013-ban** (harmadfokon) állapította meg a jogellenességet; és felperes indítványozó az átalány-kártérítés tekintetében csak **2017-ben** hozott a bíróság döntést, késedelmi kamat nélkül. Felperes álláspontja szerint az eljárás bíróságok döntését az átalány-kártérítés mértékében való meggyőződés kialakítása tekintetében az a mérlegelési szempont motiválta, hogy alperes költségvetési szerv, és a felperes illetményének összege alapján számított átalány-kártérítés jelentős összegű lett volna!

A Kúria ítéletében [23] nem szerepel, hogy a felülvizsgálati kérelemben kifejtett indokolással és felhozott jogesetekkel szemben milyen szempontok alapján mérlegelte a Kúria, hogy a 4 havi átlagkereset megfelelő, törvényes mértékű kártérítést jelent az indítványozó hivatalvezető jogállású jogviszonya visszahelyezés nélküli jogellenes megszüntetésének. Jelen esetben a jogviszony megszüntetésénél nemcsak a vezetői jogviszony idejének tartamát, hanem a jogviszony tartalmát, a felperes vezetői-irányítói tevékenységét is értékelni kellett volna a bíróságoknak.

Felperes álláspontja szerint a jogellenes jogviszony megszüntetés kapcsán a súlytalan átalánykártérítés alkalmazása sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes és pártatlan bírósági eljáráshoz való jogot, a XIII. cikkben foglalt tulajdonhoz való jogot és a XXIII. cikk (8) bekezdésében foglalt közhivatal viseléshez való jogot.

21) A jogerős ítélet és a Kúria ítélete megsértette Indítványozónak az **Alaptörvény II. cikkében foglalt emberi méltósághoz való jogát.**

Az emberi méltóság alapvető jellegzetessége – a méltóság sérthetetlenségre tekintettel - hogy az állam és szervei az emberre vonatkozó törvényeket tartásukba veszik!

Az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdése ezt az állam (illetve szervei) kötelezettségévé is teszi. Az államnak azonban nemcsak az alapvető jogok védelme a kötelezettsége, hanem az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése alapján valamennyi jogszabály betartása számukra (is) kötelező.

A bíróság esetében az Alaptörvény 26. § (1) bekezdése külön és kifejezetten rendelkezik arról, hogy a bírák függetlenek és a törvénynek vannak alárendelve (azaz más befolyásolás, meggyőződés, vélemény a bíró számára az ítélezését nem szolgálhatja); továbbá az Alaptörvény 28.§-a a bíróságok számára kifejezetten kinyilvánítja, miszerint *A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik.* Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

Az eljáró bíróságok (a jogerős ítéletet hozó Fővárosi Törvényszék és az azt hatályában fenntartó Kúria) megsértették ezt a szabályt, amikor a felperesekre vonatkozó szándékos jogsértés jogkövetkezményeinek nem szereztek – más jogalkalmazó számára is példát mutató – ítéleti döntéssel érvényt. Nem kizárt az sem, hogy a vonatkozó döntések meghozatalára csak „szervezeti lojalitásból”, kizárólag azért került sor, mert az alperes a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium volt, és a törvény szerinti, alkotmányos döntés 10 év után megterhelte volna a minisztérium költségvetését.

Tisztelt Alkotmánybíróság több döntésében rámutatott a bíróságok működésével kapcsolatos főbb alkotmányos elv mikénti érvényesülésére: a bírói függetlenség szervezeti garanciáival szembeni követelményekre, a megalkotott jogi norma kötelező figyelembe vételének követelményére. Indítványozó ezeket kéri ezen indítvány elbírálásánál is Alkotmánybíróság által figyelembe venni.

A bíróságok által sok esetben tapasztalható nem átgondolt, nem a bíróság által megállapított tényállásra irányadó, az adott jogszabály céljával és rendeltetésével nem komform (stb), és így önkényes jogalkalmazás vagy a kötelező jogi norma kötelező alkalmazásának szándékos figyelmen kívül hagyása, Felperes indítványozó úgy véli, hogy a bíróságok ítélezési tevékenységének alkotmányossági kontrolljának erodálódása az Alkotmánybíróság részéről nem történhet meg arra hivatkozással, hogy az Alkotmánybíróság nem „szuperbíróság” és nem mintegy „negyedik bírósági” fórumként működik. Meg kell találni azokat a sarokpontokat amelyek alkalmasak kijelölni azokat a határokat, hogy mely esetben szükséges a bíróság ítélet megsemmisítése a nyilvánvaló anyagi és eljárási szabálysértések miatt.

A bíróság nem segítheti – a bíróság előtti igényérvényesítéshez való alapjog biztosítása, az emberi méltóság védelme és a tisztességes tárgyaláshoz való alapvető jog biztosítása érdekében – az egyébként állami szervnek minősülő alperest, hogy a törvény megsértésével okozott

következményekért ne feleljen, és a kirívóan súlyos, Alaptörvény-ellen jogsértés esetén az alapvető jogok biztosítása – a tisztességes tárgyaláshoz való jog – mellőzésre kerüljön.

Ennek az egyik legkirívóbb esete, amikor felperes indítványozótól elvitatják azon bírósághoz fordulás (keresetindítás) jogát {Kúria ítélete [28]-[29] hasáb}, hogy **annak megállapítását kérje, hogy a jogellenesen megszüntetett közszolgálati jogviszonya mikor szűnt meg**, és ehhez képest a jogviszonyból eredő járandóságai érvényesíthetőségének az I-II-III. fokú bíróságok gátat szabnak, olyan res judicata-ra hivatkozással, amely igény tekintetében a bíróságok korábban nem döntöttek, mivel ilyen igény keresetként nem is volt előterjesztve: nem is lehetett előterjeszteni, mert **az ezzel kapcsolatos tény a Kúria Mfv. III. 10.422/2012/6. sz. ítéletével, csak 2013. június 10-én következett be.**

A bíróságoknak - abban az esetben is, ha az egyik fél állami szerv - **a perben pártatlannak kell maradnia.** A pártatlanság követelményének megsértése egyben a felperes emberi méltóságának megsértését is eredményezi, mivel a felperes személyét azzal, hogy a bíróság előtti igényérvényesítésre vonatkozó jogának gyakorlását megakadályozta, a felperest a bíróság lebecsülte, azzal, hogy felperest nem „sérthetetlen” módon kezelte.

Felperes indítványozó álláspontja szerint a Kúria Mfv. II. 10.329/2017/4. sz. ítélete – nem volt képes korrigálni a munkaügyi bíróság, a törvényszék által elkövetett Alaptörvény-sértést. Az eljárt bíróságok (különösen a II. fokú bíróság és a Kúria ítélete, amelynek feladatköre az első fokú bíróság ítéletének a felülvizsgálata) azt sugallja, hogy az emberi méltóság védelme nem biztosított az Alaptörvény II. cikkében foglaltak alapján, mivel megfelelő, méltányos elégtételt a bíróság nem biztosít a sérelmet szenvedett felperesi indítványozó fél számára.

22) A jogerős ítélet sérti a felperesnek az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt pártatlan, tisztességes és időszerű tárgyaláshoz való jogát.

Az Alaptörvény e rendelkezésének megsértése a jogerős ítélet vonatkozásában az alábbi körülmények alapján áll fenn:

a) Az első fokú bíróság és a törvényszék szándékosan nem alkalmazta és nem vette figyelembe a törvényi rendelkezéseket a felperesek keresetének helyt adással történő elbírálásához. Ezzel megsértette az Alaptörvény R) cikk, a 26. cikk (1) bekezdésének és a 28. cikk és XXVIII. cikk (1) bekezdésének rendelkezését.

Mindezeknek a körülményeknek nyilvánvaló figyelmen kívül hagyása és a jogszabályi rendelkezés ellenére történő jogalkalmazással az alapjog érvényesítése iránti kereset elutasítása sérti a tisztességes eljárás követelményét.

b) Az időszerű eljáráshoz való jog a tisztessége bírósági eljáráshoz való alapjog lényeges összetevője.

Felperes indítványozó úgy véli, hogy a **2006. november 16-ai** vezetői megbízás visszavonása iránti miniszteri munkáltatói intézkedés és a **2006. december 1-jei** miniszteri felmentési intézkedéseknek a felperes köztisztviselő által történő bíróság előtti megtámadása alapján az első fokú ítélet **2016. április 19-ei meghozatala**, illetve a jogerős ítélet **2017. január 16-án** történő megszületése, majd a **Kúria 2018. február 21-ei döntésének ideje súlyosan sérti az időszerű eljáráshoz való alapvető jogot.**

A közigazgatási szerv által elkövetett 2006. évben történt jogsértések közel 10 év múlva kerültek részben orvoslásra, és lényegében a jogsértés kapcsán a köztisztviselő nem kapott végreleget és kellő súlyú elégtételt.

A Kúria eljárásában hozott ítéleti döntés pedig azért nem felel meg az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt követelménynek, mert a jogerős ítélet hatályban való fenntartásával a köztisztviselő terhére a közszolgálati jogviszonyával kapcsolatosan elszenvedett teherterét, hátrányos jogkövetkezményeket a Kúria nem orvosolta.

Jogi szempontból alapvetően téves a Kúria ítéletének a Pp. 229. § (1) bekezdésének felhívásával, a res judicata-ra való hivatkozása {Kúria ítélete [29] hasáb}.

A res judicatát csak az azonos felek között perbe vitt jog - a felperes által előterjesztett keresetben érvényesített igények - vonatkozásában kell és lehet megítélni.

A Pp. 229. § (1) bekezdése – figyelemmel arra, hogy az első fokú ítélet mikor emelkedik jogerőre – a Kúriának a felülvizsgálati ügyben hozott döntését nem érintheti.

Erre tekintettel mivel a Ktv. 60. § (5) bekezdésben foglalt anyagi jogi szabály nem volt kereset tárgya (de nem is lehetett, mivel a jogellenesség tárgyában a Kúria csak 2013. június 10-én döntött); továbbá még a Kúria Mfv. II. 10.329/2017/4. sorszámú ítéletének indokolása is azt tartalmazza, hogy a korábbi eljárásban ez nem volt a keresetnek része {Kúria ítélete [29] hasáb 7. oldal}; erre tekintettel is nyilvánvaló, hogy a Kúria az Mfv. III. 10.422/2012/6. számú ítéletében a jogviszony megszűnésének idejére vonatkozó döntés – kereseti kérelem hiányában – nem lehetett res judicata döntés.

A felperes kereseti kérelme az I-II. fokú eljárásban a Kúria által 2013. június 10-én elbírált felülvizsgálati kérelmében igényként az volt, hogy az alperes jogelődjének munkáltatói jogkör gyakorlója tévesen számolta a felmentési időt, illetve annak lejártá idejét, figyelemmel arra, hogy a jogellenes felmentési okmány kézbesítésére 2006. december 1-jén került sor.

Az alperes jogelődjének munkáltatói jogkör gyakorlója pedig a vezetői megbízás visszavonásának kézbesítési idejét – 2006. november 17-ét – vette figyelembe. A december 1-jei kézbesítéshez képest így az ezt követő naptól számított 6 hónapi felmondási időre tekintettel a jogviszony - helyesen – valóban 2007. június 2-án szűnt meg. Ez az időpont azonban nem irányadó, mivel a jogellenességet a Kúria az Mfv. III. 10.422/2012/6. sorszámú ítéletében megállapította.

Az eljáró bíróságoknak így a jogviszony megszűnési idejét – a felperes keresete alapján – 2013. június 10. napjában kellett volna megállapítani a Ktv. 60. § (5) bekezdése alapján. Ennek elmulasztása és a jogszabály szándékos nem alkalmazása a bíróságok részéről Alaptörvény-ellenes.

c) A Kúria nem tett eleget indokolási kötelezettségének [Pp. 221. §] azzal kapcsolatban, hogy a mivel a törvény – a közszolgálati jogviszony jogellenes megszüntetése esetén – elsődlegesen annak helyreállítására ad lehetőséget, de mivel ezt felperes nem kérte, mi indokolta a fennálló körülmények alapján azt, hogy az eljáró bíróságok a 2-12 havi átalány-kártérítés körében csak 4 havi mértéket állapítottak meg. {Kúria ítélete [32] hasáb}

Az eljáró bíróságok nem adtak magyarázatot arra, hogy az átalány-kártérítés mértékének meghatározásánál a felperes munkabérében az átlagkereset számításánál miért nem vehető figyelembe a havi 18.400,- Ft képzettségi pótlék. {Kúria ítélete [33] hasáb}

Jelentős alkotmányossági kérdés e körben a végkielégítés alapját képező – közszolgálati állásban eltöltött állásban – figyelembe veendő idő kérdése a végkielégítés mértékénél {Kúria ítélete [30]-[31] hasáb}

A felperes Indítványozó úgy véli, hogy mindezekre tekintettel az eljáró bíróságok ítéletei sértik az **Alaptörvényben foglalt XIII. cikkben foglalt tulajdonjog védelméhez és tulajdonhoz való jogát is.**

A tulajdonjog sérelmét idézik elő felperesnél az alperesnek az ügyvédekre vonatkozó szabályok szerint díjazásának megállapítása.

Az a jogszabályi rendelkezés, miszerint a Pp. 67. § (2) bekezdése alapján a perben a jogtanácsost az ügyvéd jogállása illeti meg azt jelenti, hogy a jogtanácsos perbeli eljárási helyzetére a ügyvédekre vonatkozó perbeli szabályokat kell alkalmazni. Ez azonban a jogtanácsos díjazására nem vonatkozhat, mivel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet hatálya a jogtanácsosokra nem terjed ki, másrészt a jogtanácsosokról szóló 1983. évi 3. tvr. (Tvr.) végrehajtására szolgáló 7/1983. (VIII. 25.) IM rendelet az alkalmazó szerv jogtanácsosaira tekintettel a díjazás szabályozására nem adott felhatalmazást.

Ennek indoka az, hogy a jogtanácsosnak külön költsége nem merül fel a képviselő ellátása tekintetében. Indítványozó szerint a Tvr. 22. § (2) bekezdésében foglalt felhatalmazó rendelkezése is csak (a korábban működő, de már megszüntetett) jogtanácsosi munkaközösség esetében ad felhatalmazást a munkaközösség által felszámítható díjakra vonatkozó szabályozásra.

Felperes indítványozó jogi álláspontja szerint a Pp. 75. § (4) bekezdésének hatályon kívül helyezése „pozitív jogot” a jogtanácsosok ügyvédi díjazására nem teremtett.

A Pp. 75. § (4) bekezdése hatályon kívül helyezése nincs összefüggésben azzal, hogy ez által az a köztisztviselő, aki (közpénzből látja el feladatait a minisztérium szervezetrendszerében) s egyben a jogtanácsosi névjegyzékben szerepel, a jogtanácsosi munkadíj iránti igényét az ügyvédi díjazással azonosan érvényesíthetné.

Ez az „elszámolás” tulajdonképpen a jogtanácsosok kétszeres haszonhúzását jelenti, az ügyvédekkel való összevetés tekintetében: mert a köztisztviselő arra az időre is megkeresi a költségvetési szerv számára az ügyvédi munkadíjat, miközben a köztisztviselői illetményét is megkapja.

Az ügyvédnél azonban ez a helyzet nem áll fenn, mivel az ügyvéd a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet szerinti megbízási díjon kívül, amíg az ügyvédi tevékenységét végzi, más munkabérben, juttatásban nem részesül. A harmadik „haszonhúzás” a készkiadások és költségeknek a költségvetési szerv költségvetésére történő telepítése.

Indítványozó véleménye szerint nem lehet a költségvetési szervnél alkalmazott jogtanácsos tevékenysége tekintetében mintegy „büntetésként”, „törvényi hátránként” a pereszes ügyféllel szemben alkalmazni az ügyvédi díjszabás szerint megállapítandó ügyvédi munkadíj intézményét.

Mindebből következően indítványozó szerint a felperessel szemben a jogtanácsosi díj alkalmazásával nem lehetett volna perköltséget megállapítani, hanem a Pp. 75. § (3) bekezdése rendelkezéseit kellett volna alkalmazni.

75. § (3) Ha a fél meghatalmazottja nem ügyvéd, vagy ha a fél személyesen jár el, a meghatalmazott, illetőleg a fél részére munkadíj nem állapítható meg, de igényt tarthat az útiköltség, valamint a bíróság előtt való megjelenéssel szükségképpen felmerült keresetkiesés megtérítésére. Az útiköltség megtérítésére a 186. § rendelkezéseit kell megfelelően alkalmazni. Ugyanez illeti meg a meghatalmazott által képviselt felet is, ha a tárgyaláson a bíróságnak személyes megjelenésre szóló idézése folytán jelent meg.

bekezdése alapján a **2-12 havi keretben 8 havi, illetve 10 havi átalány-kártérítés felelt volna meg!**

Minderre tekintettel felperes indítványozó véleménye szerint nem volt eltúlzott az átalány-kártérítés 12 havi összegben való meghatározása, azonban az eljáró bíróságok az átlagkereset mértékének meghatározása szempontjából irányadó tényeket nem tárták fel, azokat nem helyesen értékelték, és nem vetették össze – a diszkrimináció mentesség kizárásának elhárítására – a már kialakított bírói gyakorlattal.

- a felperes végkielégítése megállapítása alapjául szolgáló időbe a felperesnek az 1981. március 16-tól 2001. szeptember 15-ig bírósági szolgálati viszonyban és közszolgálati jogviszonyban eltöltött idejét nem számították be;

Felperes indítványozó álláspontja szerint az eljáró bíróságok olyan jogalkalmazást végeztek a minisztériummal szembeni perben, ahol minden egyes döntésnél a felperes hátrányt szenvedett amiatt, hogy az ellenérdekű fel minisztérium, és hogy a kötelezettség majd az állami költségvetést fogja terhelni.

XV. cikk

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

Mindezek alapján a jogerős ítélet és a Kúria ítélete sértette a felperes indítványozó törvény előtti egyenlőségét és a diszkrimináció tilalmának – az alapvető jogoknak egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélküli biztosítására vonatkozó rendelkezésének – megsértését.

24) A jogerős ítélet és a Kúria ítélete sérti a felperesnek az Alaptörvény XXIII. cikk (8) bekezdésében védett közhivatal-viseléshez való jogát és ezzel összefüggésben a XVII. cikk (4) bekezdésében foglalt fizetett szabadsághoz való jogát.

XXIII. cikk

(8) Minden magyar állampolgárnak joga van ahhoz, hogy rátermettségének, képzettségének és szakmai tudásának megfelelően közhivatalt viseljen. Törvény határozza meg azokat a közhivatalokat, amelyeket párt tagja vagy tisztségviselője nem tölthet be.

XVII. cikk

(4) Minden munkavállalónak joga van a napi és heti pihenőidőhöz, valamint az éves fizetett szabadsághoz.

A Kúria Mfv. III. 10.422/2012/6. sorszámú ítéletével megállapította, hogy felperes indítványozó közszolgálati jogviszonyában a vezetői megbízás visszavonása és a jogviszony megszüntetése jogellenes volt. A Kúria ezen ítélete alapján lefolytatott megismételt eljárásban a Pp. 146. § (1) bekezdése alapján előterjesztett keresetváltoztatása alapján az eljáró bíróságoknak határozniuk kellett volna abban, hogy mivel a felperes a Kúria Mfv. III. 10.422/2012/6. sorszámú ítélete meghozatala előtt a jogviszonya jogellenes megszüntetése miatt a visszahelyezését nem kérte, a közszolgálati jogviszonya a Ktv. 60. § (5) bekezdése alapján – figyelemmel a Kúria 49/1999. munkaügyi elvi határozatában foglaltakra – a jogellenességet kimondó harmadfokú határozat 2010. június 10-én történt meghozatalának napján szűnt meg.

A közhivatal-viseléshez való jog magában foglalja azt a jogot, hogy a közhivatal viseléssel betöltött hivatalból való eltávolítás a közigazgatási szerv részéről a törvényeknek megfelelően történjék meg. A törvényes megszüntetés követelménye, hogy a köztisztviselő megismerhesse, hogy az eltávolítása a hivatalból milyen bizonyított, valós és átlátható ok miatt történt, valamint azokat a járandóságokat megkapja, amelyeket a törvény részére előír.

A felperes indítványozó a mai napig nem tudta meg, hogy a jogviszonyának (jogellenes) megszüntetésére miért került sor, mert a miniszter család módon olyan megszüntetési jogcímet alkalmazott, amelyre egyáltalán nem volt mód, s a miniszter így a megszüntetést nem indokolta. Amennyiben pedig a közhivatal betöltésének megszüntetése jogellenes, a közhivatal-viseléshez való jog magában foglalja a jogellenes megszüntetés orvoslására alkalmas, jogellenes megszüntetés súlyával és az elszenvedett hátrányokkal arányban álló, anyagi és erkölcsi jóvátételt.

Mindezekre tekintettel a felperes indítványozó közhivatal viseléséhez való joga súlyos sérelmet szenvedett azáltal, hogy a jogviszonya megszüntetését az eljáró bíróságok nem a Kúria Mfv. III. 10.422/2012/6. sorszámú ítéletének – a közszolgálati jogviszony megszüntetésének jogellenességét megállapító - 2013.június 10. napjában állapították meg; továbbá az erre irányuló – a Kúria Mfv. III. 10.422/2012/6. sorszámú, 2013. június 10. napján kelt ítélet hiányosságát kiküszöbölni igyekvő – új eljárásban előterjesztett felperesi keresetet res judicata miatt (?) elutasították.

Így a felperes indítványozó sérelmet szenvedett az által, hogy a jogviszonya jogellenes a felmentésével számított 2007. június 2-tól, a felmentés jogellenességét megállapító Kúria által 2013. június 10.-ei döntés között eltelt időre a felperes indítványozó által perben érvényesített járandóságait (30 éves jubileumi jutalom, 285 nap szabadságmegváltás, a közszolgálati jogviszony idejének meghosszabbodása miatti többlet-végkielégítés] az eljáró bíróságok - alaptalanul - nem ítélték meg.

25) A közhivatal viseléshez való jog érvényesülése magában foglalja azt, hogy a köztisztviselőnek a jogviszonya alatt a munkáltató lehetővé tegye - évi pihenőidő biztosításával – azt, hogy az egészségét reparálhassa, a munkájából kilépve kapcsolódhasson, hobbijának élhessen, családjával hosszabb időt eltölthessen, illetve más módon magánelfoglaltságot végezzen. Erre tekintettel erre a célra a jogviszony alatt ki nem adott szabadságot a munkáltató köteles pénzben megváltani, amelyet Magyarország nemzetközi egyezményekhez való csatlakozással vállalt.

A fizetett éves szabadságról szóló, a **Nemzetközi Munkaügyi Konferencia 1970. évi 54. ülészakán elfogadott 132. számú Egyezmény** kihirdetéséről szóló **2000. évi LXVI. törvény (Tv.)** a fizetett szabadsággal kapcsolatban az alábbiakat tartalmazza:

11. cikk

Azon munkavállalónak, aki letöltötte a jelen Egyezmény 5. cikke 1. bekezdésében feltüntetett minimális szolgálati időt, munkaviszonya megszűnése esetén biztosítani kell a letöltött szolgálati ideje után járó, de még ki nem vett fizetett szabadságot, vagy szabadságmegváltást, illetve ezek helyett egyenértékű szabadsághitelt.

12. cikk

Az egyes országok feltételeitől függően semmis, illetve tilos minden olyan megállapodás, amely a jelen Egyezmény 3. cikk 3. bekezdésében feltüntetett minimális éves fizetett szabadságra

vonatkozó jogról vagy egy ilyen szabadságról való ellenszolgáltatás vagy egyébként lemondást tartalmaz.”

A fenti rendelkezésekből egyértelműen következik, hogy a közszolgálati jogviszony jogellenes megszüntetésével megszűnő jogviszony esetében a köztisztviselő arra az időre is jogosult szabadságra, amely a jogviszony felmentési idő lejártával történő megszűnésétől a jogellenesség megállapításáról rendelkező bírói ítéletig eltelt idő alatt lett volna jogosult. A szabadságmegváltás mellőzése így sérti a felperes indítványozónak az Alaptörvény XVII. cikk (4) bekezdésében biztosított, az éves pihenőidőhöz (fizetett szabadsághoz) való alapvető jogát.

A fenti indokokra tekintettel felperes indítványozó szerint a bíróságok *contra legem* jogalkalmazása Alaptörvény ellenes, így a IV/333/2016. AB határozatban kifejtett indokok {Lásd a [21]-[31] hasábkban kifejtetteket} alapján az alkotmányjogi panasznak szíveskedjék helyt adni.

V. Jogorvoslati jog kimerítése, nyilatkozat egyéb eljárásról

26) Az indítványozó a jogorvoslati jogot a bírósági eljárásban kimerítette [Abtv. 27.§ b) pontja].

Indítványozó kéri, hogy Tisztelt Alkotmánybíróság az indítvány elbírálásához szerezze be a **Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságtól a 26. M. 1511/2015. számú iratait és előzményi periratokat.**

27) Felperes indítványozó az Abtv. 26. § (1) bekezdés a) pontja alapján

alkotmányjogi panaszt

terjeszt elő

a) az 1995. évi LX. törvény 31. § (2) bekezdése megsemmisítése iránt, amely az 1952. évi III. törvény (Pp.) 75. § (4) bekezdését hatályon kívül helyezte.

b) a 2003. évi XLV. törvény 127.§ (1) bekezdés a) pontja megsemmisítése iránt, amely a köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény (Ktv.) 19.§ (4) bekezdése első mondatát hatályon kívül helyezte.

Kéri ezeknek a törvényi rendelkezésnek a megsemmisítését és a bíróság előtti eljárásban való alkalmazása megtiltását.

A fenti **a) pontban** foglalt hatályon kívül helyezés sérti – különösen a fenti 22) pont c) alpontjában kifejtettek szerint – a felperes indítványozó tulajdonhoz való jogát biztosító Alaptörvény XIII. cikkében foglaltakat, és indítványozónak a tisztességes és pártatlan bírósági eljáráshoz való jogát.

A fenti **b) pontban** foglalt hatályon kívül helyezés pedig sérti - különösen a fenti 20. § e) pontjában és 24) pontjában kifejtettek szerint - a felperes indítványozónak – az Alaptörvény XXIII. cikk (8) bekezdésében védett - közhivatal viseléshez való jogát, és indítványozónak a tisztességes és pártalan bírósági eljáráshoz való jogát, és emberi méltósághoz való jogát.

Felperes úgy véli, hogy **a hatályon kívül helyezés nem sérthette a felperes indítványozó által már megszerzett, azon jogát, hogy a 2002. május 27-én a Miniszterelnöki Hivatalban**

létesített közszolgálati jogviszonya tekintetében az 1981. március 16-tól 2001. szeptember 15-én eltelt időben megállapítható bírósági szolgálati jogviszonya, bírói jogviszonya és közszolgálati jogviszonya (amely jogviszonyok áthelyezéssel szűntek meg és végkielégítés kifizetése alapjául – felmentés hiányában – nem kerültek figyelembe vételre) a 2007. december 1-jei felmentéssel összefüggésben – a végkielégítés alapjaként – figyelembe veendők legyenek.

Bár felperes indítványozó szerint a hatályon kívül helyezéssel érintett jogi normát a Jat. alapján az eljáró bíróság által alkalmazni kellett volna, azonban (fölszemes) óvatosságból kéri a hatályon kívül helyező jogi norma megsemmisítését.

Budapest, 2018. május 28.

Tisztelettel: [redacted] felperes Indítványozó képviselőjében,

[redacted] évében:

Mellékelt iratok: (5 db másolat)

- [redacted] felperes indítványozó 2018. május 25-én kelt ügyvédi meghatalmazása (I/1.)
- Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 26. M. 1511/2015/17. sorszámu, 2016. április 19-én kelt ítélete (I/2.)
- Fővárosi Törvényszék 8. Mf. 680.489/2016/5. sorszámu, 2017. január 16-án kelt jogerős ítélete (I/3.)
- Kúria Mfv. II. 10.329/2017/4. sorszámu, 2018. február 21-én kelt felülvizsgálati eljárásban hozott ítélete (I/4.)
- Kúria Mfv. III. 10.422/2012/6. sorszámu, 2013. június 10-én kelt felülvizsgálati eljárásban hozott ítélet (I/5.)